

Midnattsropet

Nr 7 • 1983 • Årg 24 • Pris kr 5:50

Maranata - Du, vår Herre, kom!

**”Ingen
får
ta
mitt
barn!”**

Under Gärdshyttetekonferensen trädde hon fram från sitt gömställe, Margareta, 38, en ensamstående kvinna, mor till sju barn varav sex omhändertagna av samhället. I senaste skilsmässan förlorade hon också det sjunde barnet. Förtvivlad sökte hon sig till Maranata en sen vinternatt för att i ett sista försök få hjälp.

Se sid. 8

— DET BLEV EN ANNAN

Sommar! En tid av förväntan. De flesta människor i detta land förväntar sig något särskilt av denna tid och den stora händelsen för var och en är den efterlängtnade semestern, som de önskar avnjuta med sköna och lata dagar med mycket sol och bad i sommarstugan och på campingplatsen. Men för en liten skara "Maranatavänner" inträffar sommarens stora händelse en vecka i juli, när maranatafolkets sommarkonferens går av stapeln på Gärdshyttans Gård, som ligger 13 km söder om Askersund i Närke.

Segermöte

Den 9 juli, 1983, kl 19.30, gick inledningsmötet av stapeln med många törstande och längtande människor samlade i det stora svenskt blågula tältet, vars tältväggar svajade i takt, när inledningssångerna välldes fram från jublande hjärtan. Herren Jesus visade oss vad hans vilja och avsikt var med att vi samlades på detta sätt denna vecka genom att redan den första kvällen frälse en ung kvinna. Detta kom sedan att bestämma lovsångstonen under hela veckan.

Denna unga kvinna har under året varit kund i den varubuss, som storfamiljen på Gärdshyttan kör runt med i delar av Närke. När mjölken, brödet, osten och frukten packats ner i kassen, så har det också slunkit med ett Midnattsrop, som

vår frälsningskandidat tydligen studerat grundligt och som denna första dag i högtiden gav en underbar belöning. Pris ske Gud!

Och i detta tecken fortsatte hela veckan. Flera av kvällarna gick många ungdomar fram till förbön och fick uppleva hur strömmar av levande vatten flöt fram i deras inre och det är vad de behöver för att inte bli offer för den ungdomskultur som går fram över landet som en pest. Tack Jesus för att du bevarar ungdomarna!

När ett av kvällsmötena pågått cirka en halvtimme sprang en kvinna in i böneltet för att ta emot Jesus som Herre i sitt liv och hela "mötesprogrammet" kom av sig när hela församlingen förenade sig endräktigt i bön för henne och Herren hörde verkligen detta rop. Inte nog med det, kvällen ef-

teråt frälste Herren hennes man och de fick tillsammans börja en vandring i tro och tacksägelse.

I detta möte blev även Vivi-Anne, en ung syster som till vardags kämpar i serveringen på Gamla Bro, döpt i den helige Ande, vilket gav henne en ny tacksägelse i hjärtat och hon ärade och prisade Gud för det han gjort för henne. Högtlovad är du Herre! Intet är så underbart att du icke skulle förmå det. (Jer. 32:17).

Efter varje möte fylldes böneltet av människor som längtade efter dopet i den helige Ande och att bli uppfyllda av den helige Ande, av människor som ville få klarhet över sin kallelse, av människor som behövde bli helade från sjukdom, av människor som bad för sina ofrälsta barn, släktingar och grannar, ja, av människor

Gammal som ung sjunger tillsammans till Jesu ära. Här samsas Gustaf Larsson och Per-Georg Imsen om sångboken.

Det är du Jesus Kristus som älskar mig sjöng konferensdeltagarna med stor tacksamhet och glädje.

RLUNDA KONFERENS...

som bad för många skiftande behov och Herren mättade de alla med sitt goda.

Begravning

Den andra lördagen i konferensen, brukar också vara begravningsdagen, även så i år, den dag då de, som bestämt sig för att börja ett nytt liv genom tron på Jesus Kristus och pånyttfödelsen, begraver sin gamla syndfulla natur i vattenmassorna. Under orkanliknande lovsång och jubel steg dopkandidaterna ner i dopbaljan och den unga kvinna, som blev frälst lördagen innan, fick nu ytterligare göra en ny revolutionerande upplevelse liksom den unge Patrik Emanuelsson, som nu är i Santo Domingo tillsammans med föräldrarna Mats och Liw och bröderna Magnus, Tobias och Lukas. Vilken underbar start för en 10-årig

grabb, att den ena veckan få bli döpt till Kristus, för att i nästa få åka ut på missionsfältet för att tjäna Herren. Det var inte underligt att församlingen fortsatte att ära och prisa Herren en lång stund efter det att de nydöpta kommit upp ur dopgraven.

Mission

Några eftermiddagsmöten, kl 15, ägnades åt missionen utanför våra gränser. Där fanns Stina Fridolfsson, Viveca Jillker och Marcos Estévez från Dominikanska Republiken, och där fanns också Moussa och Noomi Abna Aissa med barnen Yossef, Zackaria och Samira, Robin Widén, Gitte Christensen och Mohktar som var en ny bekantskap för oss och alla dessa kom från Tunisien.

Där fanns också Tony Eriksson, som också varit i Santo Domingo, men som nu planerar att åka tillbaka till sitt forna hemland Brasilien för att där vittna om sin dyrbare frälsare.

På plats var också Naugiub och Ulla-Britt Elkalifi med barnen Hacen, Evelina och Mathilda och de har nu åkt till Naugiubs hemland Marocko för att där frambära det levande vittnesbördet om Jesus Kristus.

Hans Lindelöf, som för ett litet tag sedan besökte Sovjetunionen och där träffat syskon fanns också med liksom Sofi Dahlberg som gör Viveca Jillker sällskap till Ecuador senare i höst. Alla frambar med brinnande hjärtan vittnesbörd om hur Gud hade frälst människor och döpt dem i den helige Ande, vilken nationalitet, ras eller språkgrupp de än tillhörde.

Polisrazzia

I ett möte, där Arne Imsen talade om den kristnes ställning här i världen i förhållande till ekumeniken, samhället och lagarna och vad vi hade att vänta av framtiden kom det plötsligt bakifrån en man och stack fram en lapp till Arne Imsen som läste lappen och lade den på bordet. Ingen reflekterade något speciellt över det, för det brukar i allmänhet röra sig om skrivna böneämnen, när lappar dyker upp mitt i mötena. När Arne Imsen avslutat anförandet om att vi måste bereda oss på att myndigheterna och samhället skulle göra allt för att kontrollera och slå sönder sådana här små sekter och minoritetsgrupper som Maranata genom skattelagstiftning och liknande, läste han upp det som stod på lappen.

forts. sid. 5

På sin egen bekännelse om sinnesändring och tro begravs Patrik Emanuelsson för att uppstå till ett nytt väsende i liv.

ARNE IMSEN:

Vilddjurets märke

När vi predikar evangelium och samtidigt presenterar vårt program finns det många ting i det vi säger som ter sig främmande och avvikande från traditionell kristen förkunelse. Det är dock inte ett politiskt program vi lanserar. Det går heller inte ut på att i första hand skapa någon speciell social samlevnadsform. Vad vi gör är att lyfta fram teologiska motiveringar för ett genuint kristet handlingsmönster. Som kristna måste vi få grepp om vissa saker som gäller centralt kristna frågor. Vad säger bibeln om t.ex. familjen, staten och församlingen? Vilka relationer existerar mellan familjen och församlingen å ena sidan och mellan familjen och staten å andra sidan.

För det första är familjen en gudomlig institution. Det är en biblisk grundsats vi först måste slå fast.

Även församlingen är en av Gud skapad institution. Jesus sade nämligen att han skulle bygga "sin" församling.

Är då också staten skapad av Gud och om så är fallet, innebär det att vi hamnar under ett slags dubbelkommando om vi tar konsekvenserna av det? Vi skall ju lyda Gud, men också överheten eller staten. Var går alltså gränserna för de krav som överheten kan ställa på oss och som vi med nödvändighet skall respektera?

Kring dessa frågor har det genom tiderna försiggått många och djupsinniga diskussioner, men uppenbarligen endast av den anledningen att det varit grumliga kunskapskällor man haft att ösa ur. Man har helt enkelt förläts av felaktiga föreställningar, i varje fall inte bibliska, och därmed avlägsnat sig allt längre bort från grundtanken. Med tiden har många t.o.m. blivit så fräcka att man börjat påstå att det skulle finnas "kristna" stater. Det är en nattsvart lögn, farlig och oerhört förförisk. I verkligheten har man påverkats av ideer som inte har någon förankring i Nya Testamentet.

Skall man tala om något som kan jämföras med en kristen stat, måste man gå tillbaka ända till Gamla Testamentets tid. Israel skulle vara en teokrati, men föll ur den funktionen. Efteråt har det inte existerat någon jämförbar teokrati och definitivt inte någon kristen stat någonstans på jorden.

Vad är bra och dåligt

Vad skall man då säga om våra "kristna" länder och tillståndet i dem? Hur skall man betrakta Sverige? När man

jämför vårt land med andra länder brukar vi låta den jämförelsen för det mesta utfalla till Sveriges fördel. Vi menar att vi har det mycket bättre än i staterna bakom järnridån. Påstår vi detta, måste vi dock först definiera begreppen. Vad är bra och vad är dåligt?

Det är möjligt att vi ur en synpunkt har det bättre. Det gäller materiellt, politiskt och ekonomiskt. Frågan är dock om detta gjort oss bättre rustade mot ondskan och mer fromma. Knappast, för även om vi till det yttre kanske har det bättre, är den andliga situationen så mycket värre.

När vårt samhälle skall vidta åtgärder t.ex. till barnens och de äldres fördel sker det nämligen ur inspirationskällor som är tvivelaktiga och svåra att bestämma. Man handlar i humanitetens namn och vill att det skall uppfattas som uttryck för kristna värderingar och en kristen politik. Allt man gör får en kristen stämpel. Därmed fördunklar man alla begrepp och utvecklar något man skulle kunna kalla för en slags allmän kristushumanitet.

Hjälpverksamhet är dock inte något speciellt kristet. Det är många som ägnar sig åt hjälpverksamhet som ofta är mycket berättigad, åtminstone så länge inte staten utnyttjar den för att därigenom söka inta Guds plats, bli Gud och börja reglera människans liv alltifrån vaggan till gravstenen. Det är nämligen en ytterst farlig situation.

Samhällets intresse för barnen

Samhällets intresse för barnen har i alla tider varit av den största dignitet. I den kommunistiska världen, i Kina och Sovjetunionen, har man infört detaljerade lagar om hur barnen skall uppfostras. Barnen har tagits om hand så tidigt som möjligt och placerats i skolor utanför hemmets inflytande. Barnens fostran har definitivt inte anförtratts enbart föräldrarna.

Mönstret känns igen i den fascistiska världen. Skolan har i alla totalitära system givits högsta prioritet. Medan det i den kommunistiska världen varit partiet som tagit hand om barnen, har det i den fascistiska varit kyrkan. Barnen har fostrats till att bli just den människotyp som är nödvändig för att bära upp det aktuella politiska systemet. Målet har varit att infoga dem som stenar i det samhällsbygge det härskande skiktet önskar.

I Skandinavien rådde länge en kyrklig absolutism som utövade ett dominerande inflytande över barnen. Kyrkan och domkapiteln bestämde över all utbildning, i den mån

forts. sid. 10

Midnattsropet

Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/23 52 30
Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.

Prenumerationspriset är Helår 60:-, Halvår 32:-.
Lösnummer 5:50. Till Finland, Norge o. Danmark
är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang",
d v s prenumerationen gäller tills uppsägning
sker.

Meddelanden om adressändring måste göras

senast tre veckor innan den skall träda i kraft
och kan ske genom skriftligt meddelande till tid-
ningens expedition eller på postens adressför-
ändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag,
vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1983.

DET BLEV EN...

forts. fr. sid. 3

Hela den församlade skaran drog andan när de fick meddelandet, att medan de suttit och lyssnat till detta, hade polisen i Stockholm gjort razzia på Gamla Bro.

I början av veckan fick vi också besök av syskonen Henry och Margit på vars hjärtan Herren också lagt en börda för araberna. Det gäller nu för oss, sedan vi kommit hem från konferensen att vi fortsätter att bedja för de syskon, som drar iväg till andra länder, så att Guds ord får framgång.

Varje dag upptog också flera timmar av bibelundervisning, som förmedlades

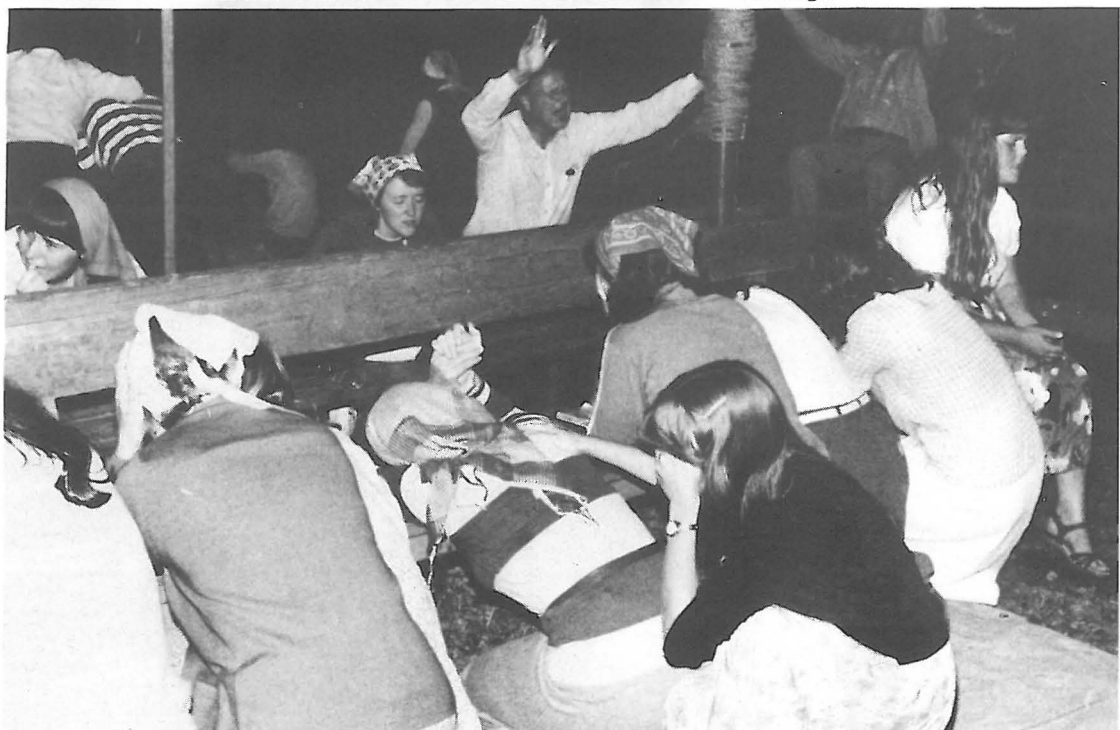
Vår käre broder Marcos Estévez från Santo Domingo talade och sjöng inspirerat till oss. Här tillsammans med Agneta Orellana och Stina Fridolfsson som troget tolkade alla möten.

garna. De kände sig nu stridsberedda för att gå ut och förmedla det sprängstoff, som de blivit laddade med. De sprudlade av glädje när de vittnade, sjöng, profeterade, talade i tungor och ledde den högtidsfirande skaran i bön, jubel och lovsång, som fortsatte en lång stund, för alla ville uttrycka sitt hjärtas tacksamhet inför Herrens ansikte för alla de andligt goda gåvor, som de hade fått vara mottagare av under veckan. Och så sade allt folket Amen! Och därmed avslutades 1983 års sommarkonferens på Gärdshyttan.

Det stora bönetyltet fylldes varje gång inbjudan gick ut till omvändelse, förnyelse och vägledning.

till oss av Arne Imsen och han hann verkligen få med många intresseområden. Han undervisade om bönen, evangelisationen, missionen, den kristnes ställning i världen, ekumeniken, skolan, skatterna, m m och det gällde för oss att ha fått smörjelse från höjden för att kunna smälta denna "närringsrika kost".

Sammanfattningen av denna vecka fick vi från söndagens avslutningsmöte, när de trädde fram en och en, Marcos Estevez, Tony Eriksson, Kickan Sundström, Runo Strömmare, m fl och samstämmigt tackade Gud för den andliga vitamininjektion de fått de här da-

Gustaf Jillker refererar här från de mest laddade delarna av Arne Imsens bibelstudier. När Paulus tog upp frågan om överheten var det inte för att skrämma till falsk lojalitet mot staten utan för att markera var gränserna går.

□ När Jesus i sin avskeds-predikan förklarade att han inte skulle lämna lärjungarna faderlösa utgjorde det en gudomlig deklaration med en alldeles särskild innebörd. Jesus skulle vara vår fader, vår fostrare och vårt stöd. Deklarationen skulle gälla alla tider utan inskränkningar. Jesu efterföljare skulle överlåta hela sitt liv i Jesu händer.

Verkligheten blev dock en annan. Faderns roll över-togs av andra. Staten blev de kristnas stöd, försörjare och fostrare. De kristna överlämnade livets viktigaste frågor till att avgöras av främmande myndigheter.

Det är svårt att tala öppet i dessa frågor. Det uppfattas nämligen som ett politiskt tal. I stället för att ta itu

med frågorna, söker de kristna hellre efter karismatiska upplevelser för att få sin underlåtenhet manifesterad. Talar man i tungor vill man också gärna tro att man fått sin tro befast. Det är ju kvalificerad galenskap.

Den absolut viktigaste fråga vi har att ta ställning till som kristna är barnen och deras framtid. Skolan utövar idag ett enormt inflytande på dem. Men hur många föräldrar vet egentligen vad skolan står för? Ja, hur många föräldrar har haft möjlighet att påverka det mest centrala i skolan, läroplanen? I läroböckerna kan vi se resultatet, hur barnen drillas av ideer som står helt främmande för bibelns och föräldrarnas egna värderingar.

Vem har då tagit ifrån föräldrarna möjligheterna att påverka situationen i skolan? Hur det nu än är med det skall vi komma ihåg en sak. En timmes söndagsskola kan aldrig uppväga den metodiska påverkan barnen dagligen utsätts för av destruktiva idéer och av ateistiska lärare i skolan.

Medborgarskap

Jesus skulle inte lämna oss faderlösa. Paulus uttryckte samma sak på ett annat sätt: "Vi åter hava vårt medborgarskap i himmelen, och därifrån vänta vi ock Herren Jesus Kristus såsom Frälsare".

Medborgarskap förutsätter faderskap och barnskap. Medborgarskap har den som är medborgare i ett rike.

Har vi då ett dubbelt medborgarskap om vi är med även i Guds rike? Tillhör vi i så fall både Guds rike och staten? Är det så måste vi ju

hamna under ett dubbelkommando, som måste göra oss oförmögna att avgöra vilka attityder vi skall inta till själva samhällslivet. Vem skall då påverka oss och bestämma hur vi skall förhålla oss till sådana ting som har med skolplikt, värnplikt, skatteplikt och associationsplikt att göra?

Hur stort utrymme kan frågan om skolutbildning och samhällsaktiviteter få för en människa som har sitt medborgarskap i ett andligt rike? Väntar vi Herren Jesus måste ju hela vår tid gå åt till förberedelser för flykten och hela vår kapacitet koncentreras på att vinna människor för Kristus.

Vår situation skulle se väldigt annorlunda ut om de kristna låtit Guds rikes lagar gå före allt annat i sitt liv. Vad kan annars förklara följande märkliga faktum: När församlingen var ny och antalet vittnen få, hamnade de flesta av dem i fängelse. Idag är det många vittnen,

ARNE IMSEN i Gärdshyttekonferensen 1983

STATEN — den pe

men nu sitter de i rådsförsamlingarna, i politiken och i regeringarna. Är vår kristendom idag inte värd en förföljelse?

Förföljelse

I 2 Tim. 3:12 står det: "Så skulle alla de som vilja leva gudfruktigt i Kristus Jesus få lida förföljelse".

Att alla skall lida förföljelse är ett lika kategoriskt påstående som att alla måste bli födda på nytt. Det gäller undantagslöst alla. Här ligger en paradox, för det borde väl egentligen vara tvärtom. Faktiskt ser det ut som om överheten är konstruerad för att hindra människor att leva gudfruktigt i Kristus Jesus.

Vad är det då att leva gudfruktigt? Jo, vi kan se det först av en sak. Gudfruktigheten måste ha en bestämning. Det är "i Kristus". Att bara leva skapar ingen förföljelse, inte heller leva gudfruktigt. Men om vi lever

skall alltså hänge oss åt det gudomliga hatet, vars kännetecken är en översvallande glädje.

Men skall vi då inte älska? Jo, bibeln talar särskilt allvarligt om risken att förlora den första kärleken. För lusten av den första kärleken är att man slutat hata det man borde hata.

Innan människan kan bli frälst måste hon först lära känna Guds hat och Guds vrede. Har man nämligen inte mött Guds vrede kan man aldrig heller lära känna Guds helighet. Och utan att lära känna Guds helighet kan man inte få erfara Guds nåd.

Kärnvapen

Nu sitter vi här i vår trygga tillvaro och är rädda för krig och kärnvapen. Vi är rädda för en ockupation av fienden fastän vi redan är ockuperade av materialismen. Förresten, vad har vi som kristna för fiender? Fiender har ju

Det finns ingenting i bibeln som ger staten fullmakt att utkräva något utöver vad som är rimligt ifråga om bestraffning och finansiering av gemensamma behov. Överheten har inga fullmakter att bedriva religionspolitik,

och det är blodet. Varför predikar inte präster och predikanter om blodet? Nej, låt oss predika om blodet. Det går inte med föredrag, skönsång och rock, om människor skall väckas upp till sant gudsmedvetande.

Guds vrede riktar sig mot all ogudaktighet bland människor. När vi tänker på ogudaktiga människor tänker vi emellertid i första hand på knarkare, alkoholister och prostituerade. Ogudaktigheten manifesterar sig dock inte i första hand i vad man gör, i aktiva handlingar, utan tvärtom i vad man underlåter att göra. Det heter nämligen i Rom. 1:

"Ty fastän de hade lärt känna Gud, prisade och tackade de honom dock inte såsom Gud....därför prissgav Gud dem åt..."

Ogudaktigheten vittnar om vårt förhållande till Gud. Den har sin upprinnelse i en allvarlig försummelse och den leder till självtillräcklighet och människoförgud-

verterade överheten

gudfruktigt i Kristus kommer detta att mobilisera all ondska emot oss. Bibeln säger att hela världen är ogudaktig och i den ondes våld. Världen hatar oss, ty den har hatat Kristus förr än oss.

Vad har de kristna då att sätta emot världens hat? Ja, automatiskt svarar vi att det måste vara Kristi kärlek. Men använder vi bibelns språk måste vi konstatera en annan sak. Mot världens hat sätter bibeln Kristi hat. Det står om Jesus att han hatade. Han hatade orättfärdigheten och därför hade Gud också smort honom med "glädjens olja mer än (sina) medbröder".

Världen hatar också, men hatet är riktat åt fel håll. Hatet gäller inte ondskan utan Kristi kors. Vi måste hata som Jesus. Äger vi Kristi hat har vi nämligen snart gjort oss omöjliga i världen. Då kommer världen stöta ut oss ur kulturen, ur de religiösa aktiviteterna och ur det ekonomiska och sociala livet. Vi

bara staten!

Ändå sitter vi här och är rädda för kärnvapen och världskatastrofer. Men kärnvapen är ju inte det farligaste. Tänk att utsättas för Lammets vrede! Tänk när krigsoverstarna skall ropa till bergen: "Fall över oss och dölj oss för Lammets vrede!"

Vårt stora problem är synden. Vi kan inte lösa några mellanfolkliga problem genom avtal när synden är orsaken. De orättfärdiga systemen har vi själva skapat genom det vi redan bär i vårt eget väsen. Hitler var en söndagsskolpojke i jämförelse med den man som snart skall träda fram som mänsklighetens stora befriare och ledargestalt. Bibeln säger att han är obeskrivlig.

Vad gör då prästerna? De träder fram som representanter för rörelser och organisationer och predikar om fred och samförstånd och att vi skall älska varandra. Ändå finns det bara ett verkamt medel mot synden,

branschpolitik eller maktpolitik. När vi läser om den överhet vi skall underordna oss är det bara den som är avgränsad ifråga om fullmakter. Den överheten är aldrig centralistisk eller totalitär och sälplan byråkratisk.

ning. Försummelsen gäller människans tillbedjan. Prisar och tackar gör vi alla, men inte honom som är Gud. Den vi tillbeder blir vi ett med.

"För den skull gav Gud dem till pris åt...." Underlåtenheten ledde till ett fall. En ödesdiger nivåförändring inträffade. Tänk vad underlåtenheten kan få för konsekvenser för relationerna inom familjen. Tänk på hur föräldrarna kan söka skydda barnen från att gå korsets väg bara för sin vilja att bespara dem lidande! Tänk också på hur många som skulle vara vunna för Gud om inte mannen stod emot sin hustru eller tvärtom. Man tror sig göra något gott, man vill bespara från lidande, men resultatet blir alltid tvärtom.

Vad skall vi då göra? I Hebreerbrevet läser vi om att vi måste göra bättring från döda gärningar. Bättringen innebär inte att vi gör vissa ting bättre utan tvärtom upphör att göra dessa

forts. sid. 22

Margareta blev en ovanlig frälsningskandidat.

Margareta, 38, vädjar om hjälp

Lever som flykting i sitt eget land

av GUSTAF JILLKER

□ Under Gärdhyttekonferensen trädde hon fram från sitt gömställe, Margareta, 38, en ensamstående kvinna med en färsk skilsmässa bakom sig, mor till sju barn varav sex omhändertagna av samhället. I senaste skilsmässan förlorade hon också det sjunde barnet till fadern, trots hans tvivelaktiga bakgrund. Förtvivlad sökte hon sig till Maranata med sitt barn i famnen en sen vinternatt för att i ett sista försök få hjälp att reda upp sin hopplösa situation. Då var hon sedan flera månader tillbaka eftersökt av samhällets rättsvårdande organ.

Tidningarna skrev och TV filmade. Efter sex månaders flykt undan polisen fick hon en chans att lägga fram sin sak på ett sätt som hon själv trodde på. Idag har hon också fått kvalificerad advokathjälp.

Margaretas trassliga liv började redan vid 14 års ålder, då hon fick sitt första barn och "bortgiftes" för att undvika skandal. Hennes känsloliv frågade ingen efter. Frågorna bara tystades med pengar. Livet formade sig till en ansvarslost lyxliv. Viljelöst lät hon sig utnyttjas av allehanda krafter tills hon vid sista skilsmässan plötsligt vaknade upp. Motgångarna hade gjort henne mogen och klarsynt. Hon insåg att hon själv måste ta ödet i sin egen hand. Hennes sista barn skulle ingen ta ifrån henne.

Så blev Margareta den senaste i raden av den märkliga skara frälsningskandidater som sista tiden sökt sig till Gamla Bro och Maranata. Jagade av polis och myndigheter, stressade av socialtjänstemän och kontrollanter, har de kommit en efter en för att ofta i smyg vädja om hjälp. Fanns det inte åtminstone något vi kunde göra i alla fall! Märkta av årslånga strider med obarmhärtiga paragrafryttare, misstänksamma mot alla, också mot sina hjälpare, pockade de på uppmärksamhet.

Jaa, det var faktiskt Maranata de sökte upp! De etablerade kyrkorna var ju alltför djupt infogade i samhället. Utan hopp om en rättvis behandling stod de utan annat alternativ. De hade hamnat

bland den växande grupp medborgare som samhället hade mönstrat ut genom den nya lagstiftningen. De var de verkliga offren för den moderna livsstilen, de falska frihetsidealerna, materialismen, egoismen, den ansvarslösa njutningskulturen. Hon och hennes barn var representanter för kvinnorna och barnen som alltid först fått betala priset för de starkares krav på lycka och individuellt självförverkligande.

Margareta tillhörde de utlämnade, de oräknade, den osynliga grupp som samhället inte kunde ta sig an därför att de "existerade" inte som ett socialt begrepp. De tillhörde "underklassen", utan möjlighet att organisera sig eller ta rätt på sig. Ingen orkade eller vågade ta sig an dem heller! De befann sig ju mer eller mindre under jorden, utlämnade på gott och ont.

De kände sig oförstådda, motarbetade, föraktade och undanskuffade. Deras rop på hjälp hade besvarats med isolering och straff. Hade de sökt hjälp för sina barn, hade barnen tagits ifrån dem. Deras egna ord blev vapnen som vändes emot dem. De hade inte en chans emot den samling experter samhället hade råd att mobilisera upp.

Och ändå hade ingen riktigt kunnat säga vad de hade gjort för fel. De var offer för de onda krafter samhället självt hade släppt loss. Ibland var de i största allmänhet bara lite avvikande från den välanpassade och tysta majoriteten.

Det är en märklig utveckling vi varit med om. Medan toleransen ökat mot nya och underliga samlevnadsformer, växer en ny intolerans fram mot dem som inte lyckats eller velat anpassa sig.

Det är kanske därför vi kom att mötas, Margareta och vi. Både hon och vi kom att hamna utanför "samhället" — fast på grund av helt skilda orsaker. Ett har vi dock nu gemensamt. Vi vill inte längre acceptera laglösheten och orättfärdigheten. Vi vill stå för rätten och sanningen.

Det är på underliga vägar evangelium ibland måste gå fram.

„Jesus har segrat...“

Rapport från tältmöten i Stockholm av Märta Berg Strömmare

□ □ "Jesus har segrat, halleluja!" Orden i sången bars upp av en sällsam hänförelse, studsade mellan husväggarna runt Norra Bantorget och väckte ömsom undran, ömsom förargelse i de ljumma sommarkvällarna.

Det var Maranataförsamlingen som hade rest sitt mötestält mitt i Stockholm. Strider hade rasat, myndighetspersoner hade frångått såväl befogenheter som moral i syfte att förhindra dessa tältmöten. Men när Vår Herre och Arne Imsen tillsammans beslutit sig för något, brukar intet motstånd hjälpa. Så icke heller denna gång. Därför strömmade nu människor till för att ta del av detta, den gudomliga majoritetens resultat. Från hela vårt land, ja även Norge, Västindien, Tyskland, Nigeria, Tunisien samt Filippinerna, anlände vänner beredda att göra sin insats. Somliga har jobbat i kök och servering, andra har predikat, sjungit eller delat ur traktater i folkvimlet på stan. Många fler uppgifter skulle kunna nämnas och allt har skett för vår Herres Jesu Kristi skull. Så att Hans namn skulle bli känt och förhålligat.

Vittnesbörden i tältet, från människor som upplevat ett möte med Gud på ett eller annat sätt, har varit gri-

pande. Många har funnit vägen hem igen och en förunderlig läkedom har varit utgjuten i den sång, som mäktigt brusat genom tältet kväll efter kväll. Som en motvikt mot den tomhet, vilshenhet och råhet vår huvudstad erbjuder sina invånare och besökare, har här proklamerats Jesu fullkomliga befrielseverk på Golgata! Den röda tråden har varit erbjudandet om frihet från synd och förnedring, möjligheten att bli upprättad och återinsatt i sin funktion som människa. Allt genom Jesus Kristus!

Många har också tagit tillvara den möjligheten och sökt sig in i bönetältet till bön och förbön, allt medan andra inte velat vända om från sin synd, utan rasat emot detta Guds verk och gjort allt för att störa och förstöra. Till sorg och häpnad har detta ofta skett av människor med religiös beaktelse och frikyrkotillhörighet!

På dagtid har konferensdeltagarna samlats till bibelstudier samt överläggningar för det kommande läsåret i Pilgrimsskolan.

Närradiosändningarna bör nämnas — där har evangelium presenterats i alla tänkbara varianter, inte minst den jordnära, men också så Kristusnära insats, som gjorts för de jaga-

de barnen och föräldrarna. Bevakningen har varit påtaglig från såväl polis som massmedia och andra figurer. Under mötestid har de små barnen utsatts för olika typer av utfrågning, trakasserier av annan form har också förekommit, därför är vi ytterst tacksamma för möjligheten att via närradion ostört få debattera dessa misshälligheter och ge vår programförklaring. Den "hemliga armén" är på frammarsch, Gud vare tack och lov! Vi tänker ge människorna en chans till ett människovärdigt liv, en total upprättelse genom evangelium, som kommer att få vittgående konsekvenser. Vi strider inte enbart i kraft av en human och ideell övertygelse, men rustade med den helige Andes kraft, mod och visdom.

Vi har just avslutat en sextondagars intensiv drabbning emot djävulen i vår huvudstad. Segrar har vunnits — och vi tänker behålla fältet.

Stategin verbaliserade en syster så fint: "Där i tältmötena fanns ingen som hade växt ifrån Golgata, utan alla levde i försoningens källa."

Tältserien är slut för i år — men Golgata källa flödar!

Tacksam till Gud, skriver jag dessa rader, utsägligt tacksam att få vara med!

den förekom. Man talade om det kristna Sverige och tänkte på kyrkan.

Det är klart att denna kyrkliga påverkan skapade andra människotyper än dem som fostrats i dag i moderna tätortsmiljöer. Var då tidigare generationer mer kristna än dagens ungdomsgrupper; punkare, skinheads och andra? Knappast. Vi måste konstatera att inte heller den gamla generationens tankar och handlingsmönster härrörde från kristendom i apostolisk mening utan från luthersk kyrklighet. Det är egentligen ingen avkristning vi bevittnat på senare tid, men väl ett avkyrkligande.

Avkyrkligandet, sekulariseringsprocessen, har inneburit väldigt mycket men ändå inte så mycket som vi kunnat tro. Det som skett är att gamla maktcentra bytts ut mot nya. Samma maktmedel används fortfarande, ja, kanske i ännu mer raffinerade former än tidigare. Präster och biskopar har visserligen mindre inflytande över människans tankar och handlingar med det innebär inte nödvändigtvis att samhället har det. Makten är bara överförd till andra områden. De som i dag fungerar som maktens redskap är ombudsmän och tjänstemän. I stället för domkapitel och prästerskap fungerar skolöverstyrelse, socialstyrelse och fackföreningar. Teologerna har fått träda tillbaka för pedagoger, sociologer, psykologer och terapeuter.

Raffinerad kontroll

Samhället har inte retirerat och givit medborgarna större frihet. Medborgarna kontrolleras bara på ett mer diskret men raffinerat sätt, långt effektivare än vad några präster kunde göra på 1800-talet. I dag står helt otroliga tekniska resurser till förfogande såsom datorer och överlägsna kommunikationsmöjligheter. Genom allt effektivare fortskaffningsmedel håller hela landet på att vävas samman till en enda storkommun.

Det är självklart att denna utveckling lämnat enorma utrymmen öppna för mänskligt maktmissbruk. Men samtidigt demoraliserar samhället självt de organ som är satta till att vaka över stat och kommun genom olika typer av ekonomiska åtgärder. Genom presstödet, som är ett diskret mutstöd, utsätts pressen för en fortgående avtrubning och en ganska snabb korruption. Därigenom har detta mutsystem också integrerats med hela samhällssystemet och normaliserats. Snart är det omöjligt att leva som en enkel kristen, därför att man måste ljuga sig fram för att överleva. Är man ärlig är riskerna för repressalier och utfrysning uppenbara.

Det här problemet förekommer ända uppifrån direktionen och ner till verkstadsgolvet, hos den enkla arbetaren, som ska få sitt ackord att gå ihop. Filosofin är att få ut så mycket pengar som möjligt för så lite arbete som möjligt. Den härskar oinskränkt överallt. Det gäller att fuska sig till allt högre löner, skinna arbetsgivaren på medel och skaffa sig alla fördelar som går. Det är nästan fint att lura staten på skatter och utnyttja alla tänkbara förmåner.

Som kristen går det naturligtvis inte att acceptera en sådan ordning. Det finns en kristen arbetsetik som var och en måste följa. Det handlar om rättfärdighet och ett rent samvete. Hur obillig och oförsämd arbetsgivaren än måste vara kan en kristen inte lura honom.

Allt eftersom vi får förmåner kan vi också utnyttja dem på ett allt smartare sätt. Det behöver inte handla om stora saker. Det kan vara bara att man utnyttjar en annans rabattkort på tåget för att kunna åka billigare. Det är i högsta grad omoral och inte bara en brottslig handling.

Från småfiffel till korruption

Med tiden reagerar vi alltmer sällan emot oärligheten i de små detaljerna. Snart tycker vi dem tvärtom ganska oförargliga. Men alla dessa små saker sammantagna skapar så småningom ett system av orättfärdighet, där det ena rättfärdigar det andra. Med tiden är man okänslig för orättfärdigt förskaffade förmåner. Det som börjar med småfiffel leder till en gradvis ökad korruption. Till sist handlar det om höga siffror och mycket allvarligare ting.

Det är precis som om det ligger i luften att man ska lura, bedra och vara oärlig i små ting för att nästan meritera sig inför andra. Det blir riktigt att lura staten, kommunen eller arbetsgivaren, för det drabbar ingen fattig. Det gör inget heller, resonerar man, om man lurar de stora varuhusen med litte snatteri nu och då. Det är en ohyggligt farlig utveckling.

Det är den här aspekten vi måste gå ut ifrån när vi tar upp frågan om den kristnes förhållande till staten. Jag önskar inte slåss emot stat, myndigheter och samhälle för rätten att vara oärlig. Vad jag vill däremot är att kämpa mot själva orättfärdigheten för att kanhända göra det möjligt för människor att leva ärligt och kristet.

Vi behöver en särskild frälsningsupplevelse, en riktig reningsprocess i vårt sinne, om vi skall kunna reflektera och handla annorlunda än man vanligtvis gör idag. Det som är orättfärdigt kan vi inte delta i.

I Upp. 13:16 står det om vilddjuret: "Och det förmår alla både små och stora, både rika och fattiga, både trälar och fria att låta giva sig ett märke på handen eller på pannan".

Pågående process

Lägg märke till uttrycket: "Det förmår alla". Det måste till en process innan människorna blivit tillräckligt mörbe-handlade och omformade för att kunna genomföra vilddjurets avsikter. Först efter en djupgående process är det ögonblicket inne, då människan är beredd att bejaka den ledare och övermänniska som har nyckelösningarna, de förlösande argumenten och de falska manifestationerna.

Vad är det människan då skall bejaka? Jo, då skall hon acceptera lögnen som sanning. Hon gör det därför att hon först i det små, sedan i det stora, lärt sig förvandla sanning till lögn och lögn till sanning. I processens slutskede är människan fångad av lögnens ande, dess makt och hemlighet. Då har det blivit naturligt att bejaka lögnen som en frälsande och befriande sanning.

Om vi inte idag får uppleva helgelse i tanke, känsla och vilja får vi aldrig se Gud. Vi måste inse att vi aldrig kan bli frälsta om vi inte får lida för sanningens skull, för kärlekens skull och för Jesu skull — inte för rätten att ha en skola eller bedriva hemundervisning. Vi måste lida för något på sanningens och rättfärdighetens grund.

I 2 Tess. 2:8 talar Paulus om den auktoriserade lögnen som har upphöjts till norm och fått beaktelsens karaktär: "Sedan skall 'den Laglöse' träda fram, och honom skall då Herren Jesus döda med sin muns anda och tillintetgöra genom sin tillkommelses uppenbarelse".

Här talas det om en vilddjursmakt, som har enorma resurser av religiös karaktär. Den Laglöse förkroppsligar den religiösa makten, dock inte i form av ceremonier och traditioner utan den religiösa makten såsom en komprimerad uppenbarelse av all verklig ondska.

Det heter nämligen: "Han kommer med lögnens alla kraftgärningar och tecken och under och med orättfärdighetens alla bedrägliga konster för att bedraga dem som gå förlorade, till straff därför att de icke gävo kärleken till sanningen rum, så att de kunde bliva frälsta. Därför sänder ock Gud över dem villfarelsens makt, så att de sätta tro till lögnen."

Här, mitt i tidningen, är TORGET, mötesplatsen för hälsningar, tankar och budskap i samtalston från människor som mött Jesus. Personliga ord om honom från hjärta till hjärta.

SKRIV GÄRNA! Sätt dina tankar på pränt. Du har säkert något sär-

skilt att meddela av tankar, upplevelser och erfarenheter. Berätta om helbrägdagörelse, gudsingripanden. En dikt, en tanke eller en hälsning

till Midnattsropets läsare. Skicka gärna med foto.

Adressen är: Midnattsropet, "Torget", Box 344, 101 24 Stockholm.

Förlåt mig Jesus att jag ej har sett

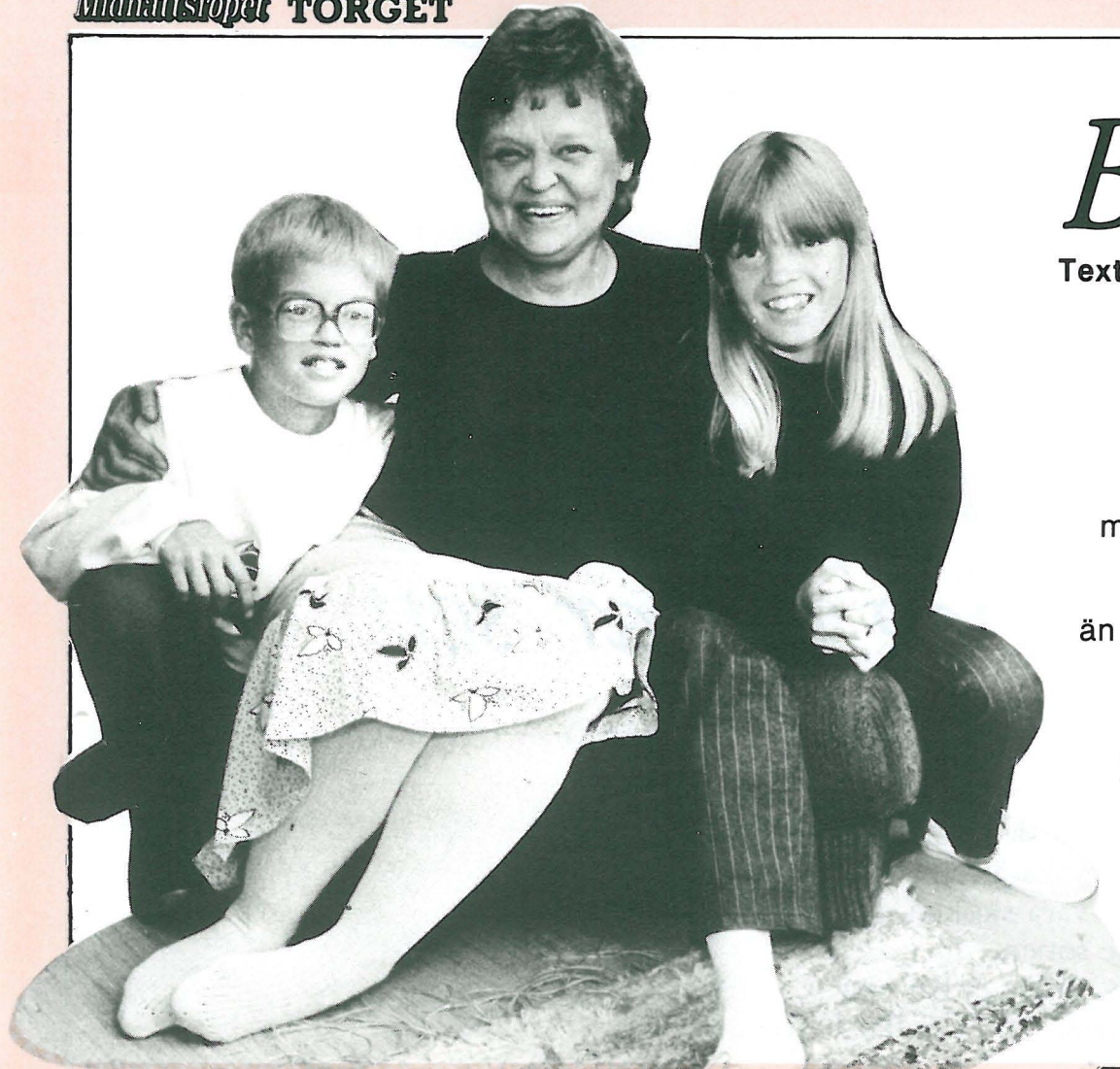
Förlåt mej Jesus att jag ej har sett
att det var för hela världen som Du livet gett
Jag trodde du älskat den vi sätter främst
men den Du vill söka är den vi sätter sämst.
Min nästa skulle vara skökan, rövaren,
ja, den förlorade sonen,
Förlåt mej Jesus att jag ej har sett
att det var för dessa som Du har bett.

Förlåt mej Jesus för mitt själviska väsen
att jag i min kärlek varit så kräsen
Mitt hjärta har ej som ditt klappat in i döden
för dem som lider mest i den jordiska nöden.
Låt din kärlek till människor tändas i mitt hjärta
Hjälp mej Jesus att kunna känna din smärta
För ett släkte som går mot en evig död
Hjälp mej vara för dem jordens salt och ljusets glöd.

Hjälp mej Jesus att få din Andes Frukt
att jag blir i förruttnelsen från död till en vällukt
Hjälp mej Jesus att ge Dig min tid och kraft.
Förlåt mej allt egoistiskt som hittills jag haft
Hjälp mej dö ifrån mej själv för att få liv i Dej
att tjäna och älska den Du gett Ditt liv till
Hjälp mej Jesus att ej längre tita still.

Av Kickan Sundström, juli -83

Bed till

Text: Maria Klemensson

Lev för Jesus — intet a

Jag har under ett dryg
med Jesus. För en nåd är

Som nyfrälst fick jag
en rådet; bed till Gud —
än befinner dig, när du behö

Det rådet tog jag till r
jag inte se någon föränd
svar på bön. Jag var på
jag bönesvar, och inte ba

Gud under denna tid,

Oro och tvivel kan

känns det tryggt a

Allt vore ensidigt om m

tvände bönen. Gud inr

Du kan i bönen t

Bönen kan för Dig b

medlanc

Liw Emanuelsson:

PÅ TRONS ÄVENTYR

□ Efter Arne Imsens bibelstudium i konferensen i Gärdshyttan har Gud visat mig så klart "att jag skall inte lämna eder faderlösa".

Med tanke på vår resa till Santo Domingo upplever jag att vi får prova Guds trofasthet. Jag längtar att få se Gud i vardagen. Här i vårt

land har vi ju armar utsträckta överallt som tar hand om oss när det kniper. Men han har sagt: "Jag skall icke lämna eder faderlösa".

Vi fick höra i konferensen mycket om lidandet. Vilket lidande? Jag har en känsla av att vi i vårt land är ganska immuniserade mot lidande. Gud får inte en chans att låta oss lida. Det måste ligga en stor hemlighet i lidandet och en underbar utväg ur det och det utlöser ett underbart resultat.

När det gäller vår resa till Santo Domingo så vill jag säga att det är ett trons äventyr. Tänk vilken förmån att få resa dit och vara med i detta uppbyggnadsverk som tar gestalt där ute. Tänk att vi kan vara så fria och lösta att vi förstår att bryta upp och gå in i nya uppgifter: går omedelbart.

Jag har fått ett ord i Psaltaren: "Som pilar är i hjältens hand är söner i unga år".

Tack Gud, att vi får låta våra barn växa upp med hemundervisning och församlingens bibelstudier, och även vara med på ett trons äventyr. Måtte vi be till Gud att våra barn blir skarpa pilar. Jag upplever för vår egen del att resan till Santo Domingo gör en hel del för barnens kallelse och utkörelse, till att gå in i de uppgifter Gud har kallat dom och oss till. Nu gäller det att låta barnen få chansen så vi inte fingrar på det Gud vill göra. Må våra goda råd få fara i Jesu namn. Vi får inte hindra dem.

*Gud är trofast, så ljöd sången.
Bland Guds folk i forna dar.
Samma sång från tid förgången,
tonar ännu lika klar.
Han som förr sitt folk välsignat,
är för oss densamme än.
Gud är trofast, Gud är trofast.
Sjung det om och om igen.*

Gud!

är dock värt att kallas liv.

fått nåden att vandra och befriande glädje. En syster i församling-bönen till hjälp var du stöd och vägledning. hjärta. I början kunde jag eller bli varse något att ge upp — då fick ett utan flera. Jag tror övade min uthållighet. and gripa tag i mig då bönen få be om hjälp. bara i nödsituationen luter hela Dig i bönen. med Gud om allt, allt. en gemenskap och för-änk även med syskon.

Tage Hedin:

Bunden i synd - befriad av nåd

□ Det är intressant med tältmötet. Maranata-vänner-na hade tältmötet i Habo, ca två mil från Jönköping, i midsommar 1983. Några gånger besökte jag platsen och lyssnade på mötena i tältet. Jag har varit liksom andra ofrälsta människor intresserad av världsliga nöjen. Jag har rökt tobak i en lång tid och varit långt borta i synd från Jesus. Längtrade gjorde jag efter frälsning. Jesus ville frälsa mig. Kände mig olycklig, orolig och hade ingen frid inom mig. Jag var bunden i synd av själafienden som inte ville att

jag skulle komma till Jesus.

Det var svårt för mig att bli frälst. Själafienden sade så här till mig: Ingen brådska att bli frälst!

Men Jesus är en underbar frälsare och hjälpare. Midsommarhelgen gick fort med härliga möten i tältet. Blev dock ej frälst den helgen.

Jesus kan hjälpa. På söndagskvällen efter midsommarhelgen efter ett möte i tältet, fick jag nåd att bli frälst. Det var ett samtal mellan mig och en andlig broder från Stockholm som förde mig till Jesus. Han

och jag bad tillsammans till Jesus och jag blev härligt frälst.

Nu har jag inget begär att mera använda tobak. Jesus är nu min frälsare, jag är hans tillhörighet.

Ni, min ofrälste vän som läser detta om mig, är välkommen till Jesus. Låt Jesus frälsa er! Jesu blod re-nar från alla synd. Välj nu Jesus för livet! Snart är frälsningens dag slut. Jesus kommer mycket snart tillbaka. Vi människor kan ingen bättre vän få här i livet på den här jorden än Jesus.

Meningsfullt liv

Text: May-Grethe Norberg

*Fäst dina ögon på Jesus
Se in i verkligheten själv.
Alla ting runt omkring
Smälta bort som snö
I ljuset av hans ära och makt.*

Den här kören har ljudit i mitt inre den senaste tiden. Det har liksom blivit en bön att hålla blicken fäst på Jesus, att Jesus skall öppna våra ögon ännu mer. Det är ju så mycket som kan ta upp våra tankar, allt som händer runt omkring oss. Det som upptar människan är ju jakten efter prylar, högre standard, fred i världen. Människor som inte har Jesus, tror ju att dom får det bättre då.

Men du, detta ska ju inte vi sträva efter. Vi vet ju att det är Jesus som har all makt och att hans snart kommer tillbaka.

Det viktigaste för oss måste vara att få detta budskap vidare till människor, så att dom får uppleva frälsning och befrielse, berätta att människan själv inte kan göra det bättre härnere: Det blir aldrig fred härnere hur mycket människan än strävar. Men när hon mött Jesus får hon uppleva frid i sitt hjärta och får börja leva ett meningsfullt liv.

Det var några ord som någon nämnde på vår sommar-konferens. Man har hört det många gånger förr men just nu fick det mer betydelse. Det var om att vi behöver en ny upplevelse med Jesus varje dag. Han har alltid något nytt att förmedla till oss genom sitt Ord och sin undervisning. Det gäller att vi

är öppna för vad han har att förmedla. Det går inte att leva vidare på trons väg genom gamla upplevelser. Vi måste låta honom fylla våra liv varje dag.

*Han ger oss mer än vi kan be,
Vad någon människa har tänkt
En himmelsk syn så vi får se
Vad Gud i Kristus har oss
skänkt.*

Maritta Prybil:

ETT HJÄRTA OCH EN SJÄL

samma mål, samma åstundan att tjäna Herren Jesus Kristus och vara honom lydig. Detta var den helige Andes verk.

Men den helige Ande, Jesu ande, är densamme idag. Om Jesus får intaga oss så kommer vi att bli lika varandra, för vi blir likbildade med Honom. Att vara ett hjärta, det handlar om den inbördes kärleken. Trycket utifrån, världens hat och ovänskap, kommer att driva oss samman. Skall vi klara oss i denna världen måste vi hålla ihop och hjälpa varandra på alla sätt. Här hjälper inte det man vanligtvis kallar kärlek-, puss- och kram- kärlek. Här gäller det att lägga ner sina liv för varandra och offra inte bara det man äger, utan livet, sina krafter, bekvämlighet, sitt privatliv, för att bygga upp församlingen.

Vad betyder det att vara en själ?

Enhet i både känsla, vilja och förstånd.

Jag tror att det har stor betydelse att man arbetar med samma vision och att man har samma gudsbild, den Gud man får genom att troget studera Ordet och lyssna till samma undervisning. Paulus talar om att vara förenade i samma tanke-sätt, älska samme Gud (och varandra), arbeta med samma vision, ha samma kunskap om Gud och allt som rör vår kristna tro; en Herre, en tro, ett dop, en Gud som är allas fader.

Intag mig helt och fyll mig käre Gud

Så jag av hjärtat håller dina bud

Tag bort allt slagg som ej behagar dig

Och giv mig kraft att vandra på din stig.

□ Det är ett ord som blivit levande för mig sen jag kom till Gärdshyttan, detta: "Och i hela skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ."

Jesu förbön och alla som kom till tro på honom skulle vara fullkomligt förenade till ett, hade redan gått i uppfyllelse. Man var ett hjärta och en själ. Man hade ett och

Kom till Jesus!

Text: LENNART KARLSSON, Norrtälje

□ Det är sommarkonferens på Gärdshyttans Gård. Maranatafolk kommer hit från alla delar av vårt avlånga land. Ja, det finns också syskon från våra grannländer och övriga delar av världen. Det är liv och rörelse överallt. Barnen stöjar och leker, dom äldre samtalar mellan mötena. Den stora parken är invaderad av tält och husvagnar. Systrarna i köket jobbar för högttryck och med både riklig och god mat.

I det stora mötestältet serveras den andliga kosten. Undervisningen är djupgående om att vi skall nå fram till målet och bli slutfrälsta. Vi behöver utrustas

för den sista striden innan Jesus kommer tillbaka för att hämta oss hem. Vi behöver utrustas för att vara hans vittnen och vinna människor för hans rike. Vi får inte lämna över det ansvaret till någon annan. Vi måste var och en bli hans vittnen och strida för sanningen.

Det kom ett bibelord till mig här en dag: "I världen lider ni betryck men var vid gott mod ty jag har övervunnit världen". Jesus Kristus har övervunnit världen. Han har övervunnit allt det onda, han har fört oss från mörkret till ljuset, från Satans makt till Gud, Halleluja!

Guds folk är gäster och främlingar på jorden, i kraft av Jesu seger på Golgata blir vi segervinnare och övervinnare.

Jag vill uppmana dig broder och syster: Ge inte upp! Kämpa vidare i Jesu namn! Låt dig uppfyllas av den helige Andes kraft och glädje! Låt dig inte bli insnärjd av denna tidsålders väsen! Låt dig inte bli upptagen av näringsomsorger! Gud har lovat att svara för sitt uppehålle. Låt dig inte infångas av detta falska skökoväsen och denna ljumma förkunnelse som går ut i dag genom falska profeter!

"Säg mig vem du umgås

med så skall jag säga dig vem du är", heter ett ordspråk. Kom i håg en sak: Det är inte oväsentligt eller likgiltigt vem man umgås med. Jesus har utvalt oss och tagit oss ut ur världen och införsatt oss med honom i det himmelska. Vi är medborgare i ett rike som inte kan vackla.

Du olycklige avfälling, du bönebarn, du som är besviken och bitter, du som är sargad på annat sätt: Kom till Jesus i dag med allt som tynger dig, allt som plågar dig! Han förstår dig han vill och kan läka dina sår som du har fått på vandringen på denna syndfulla jord. I dag kan du åter få frid i din själ. Han älskar dig, han väntar på dig, låt honom inte vänta förgäves!

□ Ärligt talat är det här nog för första gången på flera år, som jag sett fram emot sommarkonferensen. Att bo så här tillsammans med så många människor är påfrestande för alla och speciellt, tror jag, för de äldre och småbarnsföräldrarna. Nu har vi varit här flera år i rad. Vi har vant oss vid omständigheterna, barnen vet ungefär vad de får göra och inte och vi har blivit välsignade med vackert väder, så vi kunnat vara ute mesta tiden. Dessutom har åtminstone jag personligen börjat lära mig att det *normala* är att gå med vid varje sammankomst, så långt det är möjligt.

Vilka tankar har man så inom sig efter en vecka som den här?

Vi har hört ett underbart och förfärligt budskap. Förfärligt för ens religiösa jag. Man kom hit med meningen att man var frälst och på väg

till himlen. Men nu undrar man om det finns något som helst hopp.

Och det är faktiskt det som är det underbara. Vi måste komma dithän att vi ödmjucar oss och inser att vi är *ingenting* och har *ingenting* vi kan tjäna Gud med. Inte förrän vi ger upp allt eget kan Gud bruka oss i sin tjänst. Vi har så mycket gott inom oss, tycker vi, och vi kanske har talanger som tycks perfekta för att sprida evangelium, men det är inget värt i sig själv. Det gäller också med materiella gåvor vi fått. Jag tänker bl.a. på barnen. Dem har vi fått av Gud och Jesus sade också att det tillhör Guds rike. De är i första hand Guds egendom. Han är deras rätta far.

Tänk om vi kunde lära oss det! Tänk, om vi kunde inse

att Gud har största intresset av hur det går för barnen. Vi vill gärna tro att vi föräldrar är de som bäst känner dem och inbillar oss att vi måste skydda dem mot det vi tror inte är bra för dem. Men vet vi vad som är Guds vilja med dem? Tror vi inte att han vet allt om dem och har förmåga att leda dem igenom svårigheter och också beskydda dem från det *han* vet inte är bra? Jag menar inte att vi kan lämna barnen åt sitt öde, men vi ska inte vika undan och fly svårigheter, utan vi ska i Jesu namn gå rakt igenom, till seger. Och när vi ger allt, säger allt, till honom då ställer han upp på vår sida. Då sker allt till det bästa.

Inse det du människa! Överlämna ditt liv, inte din

själ, men hela din tillvaro i hans händer! Börja verka för människors frälsning, bed Gud om nöd för dina medmänniskor!

Jag tror Gud vill ha fler "dårar för världen" som brinner för hans rike.

O, att vi kunde komma ur alla våra religiösa mönster! Vi sitter fast i former och traditioner. O, att Gud finge förnya sitt folk och göra något nytt med oss, så vi blir ljus och salt i världen. Vi är så bra på att prata, men hur handlar vi?

Tänk på en sak: Om du hör och hör, men aldrig gör, då förhärdar du ditt hjärta och stenhjärtat som Jesus en gång gjorde till ett hjärta av kött det blir snart lika hårt igen. Lyssna till Guds Andes röst i ditt inre och börja gå i tro!

Gud vet väl bäst!

Text:

ELISABETH
LINDROOS,
Ljungsbro

Vera Nilsson, Gävle:

— Vi äldre kan inte bli nöjda med dagens förkunnelse

Vera Nilsson från Gävle. Du har ganska många år på nacken?

— Ja, jag är sjuttioett år.

Och du har varit ute som evangelist i många år?

— Ja, på medelpadsfältet. Jag var tjugosex år då jag åkte ut som pingstevangelist 1938. Men min uppgift är inte slut än, jag fortsätter. Vi åker ut och besöker åldershem och olika församlingar allt eftersom de kallar oss. Det är min make, jag och några stycken till som är med och sprider evangelium. Herren pensionerar ingen, och så länge han ger krafter och nåd att vara ute så fortsätter vi.

Hur upplever du den här maranatafolkets sommarkonferens?

— Jag tycker budskapet jag lyssnat till nu under konferensen har fördjupats. Just sådant som behöver komma ut. Det är alldeles fel att världslig underhållning får tränga in i församlingarna. Ungdomarna hungrar efter livets bröd, och många gånger får de stenar istället för bröd.

Vad tror du det beror på?

— Det beror på att evangelium inte förkunnas som det är oss givet, utan har blivit uttunnat. Vittnena vågar inte fram med budskapet. Man frågar efter vad människorna vill höra. Inom kristenheten har det blivit för-

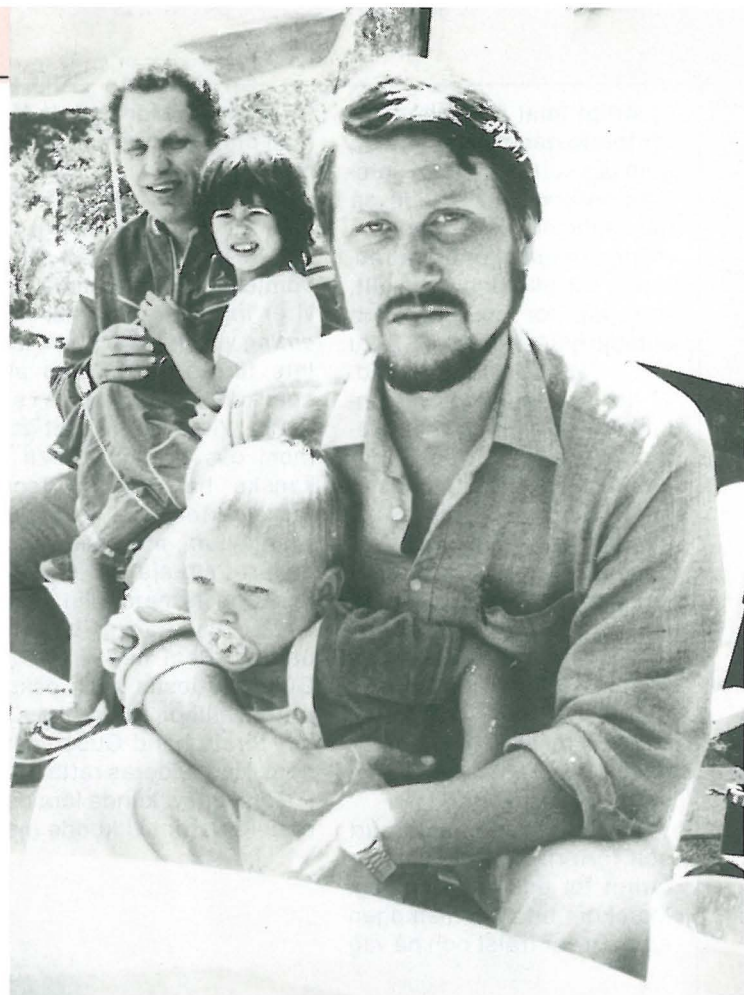
världsligt, och därför tror man att folket vill ha en lättare väg att gå. Men i ungdomsvärlden finns ändå en längtan efter att få uppleva verkligheten. Många gånger får de inte denna längtan besvarad; ungdomarna går besvikna bort och ut till världens marknadstorg.

Är det då så farligt att förkunna evangelium, eftersom förkunnarna är rädda för att föra fram det?

— Det är inte farligt, men den förvärldsligade anden har också gripit förkunnarna. Därför har resultatet blivit så dåligt som det är.

Då är du tacksam få höra den undervisning du möter här?

— Ja, vi äldre som varit med i väckelsetider kan inte vara nöjda med det som idag serveras från våra talarstolar. I mångt och mycket är det av undermålig karaktär. Men jag vet att evangelium är Guds kraft till frälsning för var och en som tror. Herren behöver sända verkliga profeter till vårt land. Profeter som vågar gå ut med evangelium; det budskap som Herren vill sända, utan att de grips av funderingar om de kan frambära budskapet eller inte. För Guds Ord är likadant idag som det har varit förr. Det ber vi och kämpar för. Min bön är att Herren får sända profeter till vårt land.

Kjell Hägerman:

— Nu finns inga marginaler längre

Det är sista dagen i högtiden, Kjell!

— Ja, det är det. Strömmen har stigit. Man känner sig som mannen i Hesekiel som ängeln mätte upp vattenströmmen åt. Vi har väl simmat här i helgen allesammans!

Är det något eftersträvnansvärt?

— Jag tror att alla kom hit med en längtan att möta Gud i den här konferensen. Det har varit en oerhörd koncentration; utan någon störning. Alla har samlats i tältet för att få möta Gud i Ordets vägledning och Andens uppfyllelse. Och det har vi verkligen fått för att kunna återvända till kampen och vardagen.

Finns inte risken att det bara blir konferensupplevelser utan praktiska konsekvenser?

— Rent spontant svarar jag att än om risken alltid

finns, så har vi ju försatt oss i en sådan situation där vi är tvungna få hjälp av Gud för att inte gå under. Det finns inga marginaler för annat. Vi måste tro på Gud för att överleva, både ekonomiskt och praktiskt. Vi har ju brutit upp från arbetsliv, bostadsliv och försatt oss i en, mänskligt sett, omöjlig situation. Hjälper oss inte Gud här, så kan vi inte klara oss på något vis.

Hur känns det leva i en så pressad situation?

— Ja, många gånger är det pressande. Men ska det vara någon mening med att leva, så måste man få se att Gud lever. Att Gud hjälper och på ett konkret sätt griper in i våra liv. Annars är det fullständigt meningslöst att kalla sig troende.

Men måste man till varje pris göra sig omöjlig i samhället för att kunna se att Gud lever?

— Arne Imsen har här talat om att få Gud till sin fader, och inte skaffa sig en massa styvfäder. Det är detta livet handlar om i stor utsträckning. Gud har en åstundan att ta hand om sitt folk. Det heter: "Avskiljen eder ifrån dem så skall jag vara en fader för eder". Vi har stått under Arne Imsens undervisning i många år, och den börjar i någon utsträckning ta form, hoppas jag.

Du säger "avskiljen eder ifrån dem" — vilka är det?

— Bibeln säger: Vad har mörkret med ljuset att skaffa, vad har rättfärdighet att skaffa med orättfärdighet". Där kommer tanken om församlingen in. Församlingen som ett avskilt Guds folk måste ta sig konkret uttryck. Församlingen är ingenting diffust, ogripbart, utan en konkret gemenskap av lemmar, människor av kött och blod.

Fastän du beskriver en ganska jobbig situation, verkar du ganska entusiastisk.

— Ja, mycket! Det finns ingenting som är så spännande, ingenting kan entusiasmera så mycket som att man får se Guds hand varje dag.

För några år sedan hade du en trygg och säker anställning på en bank med möjlighet att avancera. Den lämnade du?

— Ja, det gjorde jag. När jag blev frälst jobbade jag där. Sedan började jag arbeta deltid. Jag hade inte tro till att bara hoppa av. Och tänkte att då får jag gå så långt som tron bär.

Men du var helt övertygad om att du var tvungen lämna arbetet där så småningom?

— Ja, om jag skulle överleva som andlig människa.

Var det en så jobbig miljö på banken?

— Nej, inte alls. Det var en ganska god miljö. Men det var en miljö som andas otro, och där kan man inte överleva. Jag förstod att jag måste göra mig omöjlig inför mina arbetskamrater. Och det gjorde jag genom att vittna om den Herre som hade frälst mig. På det viset fick jag distans till männi-

forts. sid. 23

Kickan Sundström:

— Bara att spänna ut pluggarna igen!

Hur känns det att vara på maranatakonferens?

— Det är underbart få sitta ned och äta Guds Ord hela dagarna. Det är som en dröm.

Blir det inte långtråkigt gå på de här mastiga mötena — nyss var det en två timmar lång predikan

— Långtråkigt. Nej, det är helt underbart. "Maria har utvalt den goda delen, och den skall ej tagas ifrån henne." Det här är livet — att få bli skickliggjord för Guds rike.

Men det är en ganska lång period du inte varit med i gemenskapen sedan vi lärde känna dig första gången?

— Jag ska säga som det var. Jag hade blivit frälst och helad av Jesus. Jag tyckte inte förkunnelsen i pingströrelsen stämde med det jag läste i Guds Ord. Då hamnade jag i ett väldigt andligt armod. Kyrkan drog igång en massa politiska grejer — men frälsningen handlar ju inte om sän't. Jag ville höra om Jesus. Det blev värre och värre, och till slut

började jag åter använda droger som jag en gång blivit löst ifrån.

Men så kom jag till Maranata, och fick höra Arne Imsens undervisning om den fungerande församlingen. Det gav direkt gensvar i hjärtat, och för mig var det bara att flytta in! Eller ska jag kanske säga flytta ut — utanför lägret.

Jag hade fortfarande problem med droger. Det var ingen som riktigt fattade hur det var med mig. Men Arne Imsen gick in i bön för mig och tacklade problemen i andevärlden på den nivå de hörde hemma. Så kom jag till ett tältmöte i Tantolunden. Arne predikade och sa så här: "Människa, du är våldtagen av satan, men i Jesu namn så löser jag dig!" Jag studsade över ett par bänkar i ett epileptiskt anfall, och från den stunden var jag momentant löst och helad. Det var ju helt fantastiskt, för jag hade i flera månader varit på väg rakt ner. Hade inte det här hänt, hade jag gått rakt i fördärvet. Då hade jag inte levat idag. Så

fruktansvärda krafter var jag bunden av. Arne Imsen fick fungera som herde där och löste mig. Jag är mycket tacksam för det.

Men så var det förkunnelse. Det var ju en väldigt mäktig undervisning, och en dag efter två år orkade jag inte mer. Jag hade blivit förpuppad, övermått, och blev riktigt arg på Arne, vände på klacken och gick. Sedan öppnade jag inte bibeln på sju år. Jag kom liksom i trotsåldern, och ville inte dö bort ifrån mitt kött.

Jag hade kommit från ett avskräde. Aldrig haft jobb, aldrig betalt skatt och aldrig varit som andra människor. Men nu hjälpte Gud mig så jag fick körkort — läkaren skrev intyg. Så blev jag uppkallad till AMS. De ville hjälpa mig till ett yrke. Jag var den enda överlevande från den tidens knarkargång. De frågade mig vad jag ville göra. Då såg jag en taxi åka förbi utanför fönstret. "Köra taxi skulle vara roligt", tyckte jag. Och så fick jag börja med det.

forts. sid. 23

Ulla Christensen, Kickan Sundström och Christina Imsen leder här den högtidsfirande skaran i lovsång till Jesus Kristus.

Deuteronomium betyder den andra lagen. Och när vi studerar den andra lagen, visar det sig att det inte är någon ny lag, men en förnyad lag för en ny generation.

Jag är övertygad om att vi nu står på tröskeln till en ny epok, inte bara med avseende på Guds folk, utan för hela mänskligheten. Vi har väldigt mycket att lära oss. Vi får lära av den föregående generationen. Givetvis måste vi lära oss av deras misstag, som ledde till så ödesdigra konsekvenser, men också den förra generationens oerhörda gudsupplevelser.

I femte Moseboks första kapitel läser vi en komprimerad beskrivning:

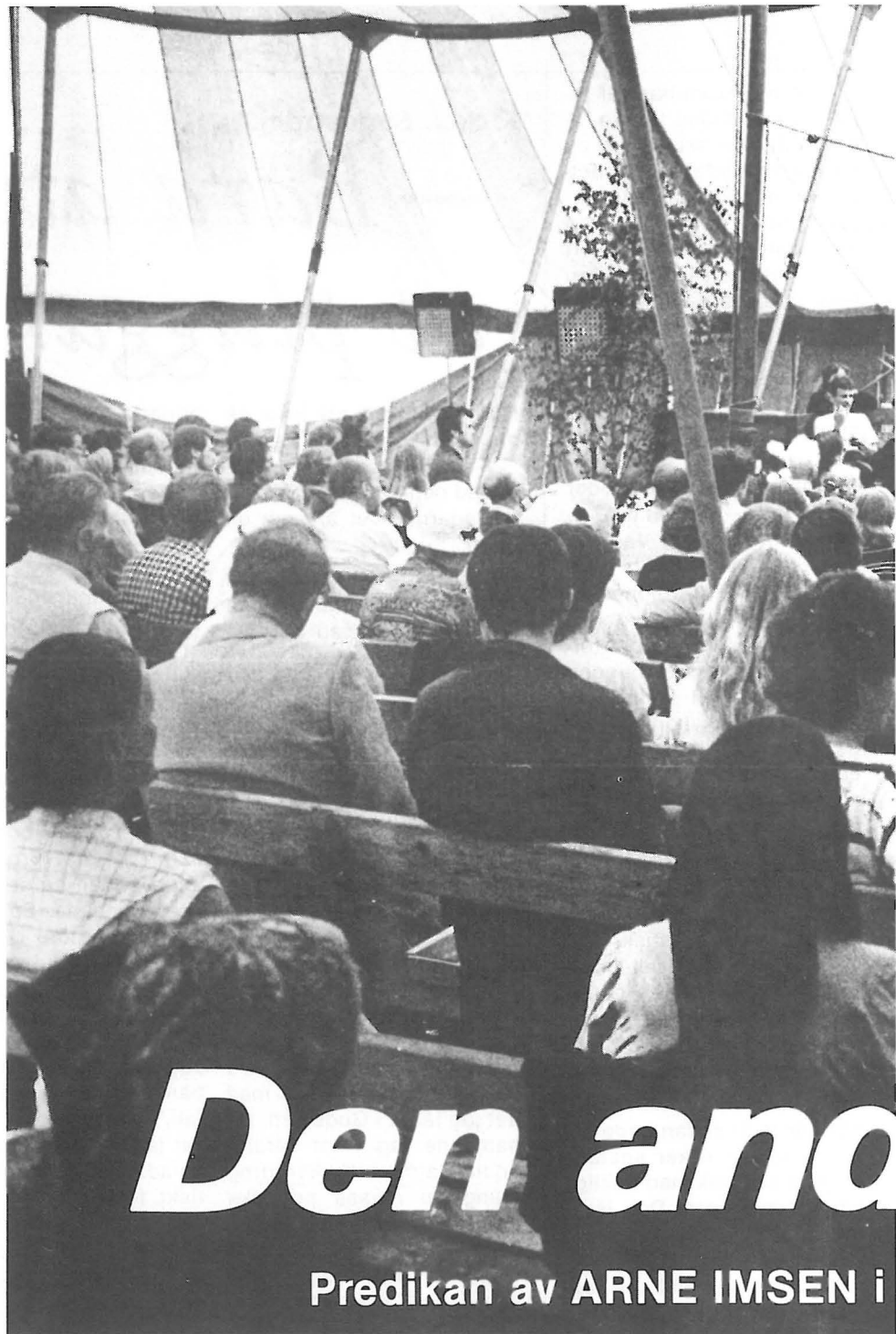
"Dessa äro de ord, som Mose talade till hela Israel på andra sidan Jordan, i öknen, på Hedmarken mitt emot Suf, mellan Paran och Tofel, Laban, Haserot och Di-Sahab — elva dagsresor från Horeb, åt Seirs bergsbygd till, fram till Kades-Barnea. I det fyrtionde året, i elfte månaden, på första dagen i månaden, talade Mose till Israels barn, alldeles såsom Herren hade bjudit honom tala till dem."

Det är väldigt viktigt att vi kommer underfund med var vi befinner oss, så att vi kan bestämma positionerna och utifrån det få en vision om vad Gud vill göra framdeles. Det är absolut nödvändigt att vi får en tillförlitlig kunskap. Många lärare och ledare finns som gör anspråk på auktoritet och vill ta vår uppmärksamhet så att vi lyssnar på vad de har att förmedla. Det finns oerhört många röster och utbud, men Gud vare lov, det finns ett vertikalt budskap, som kommer ovanifrån, ett budskap som upplyser och vägleder, som ger klarhet och förstånd, insikt och allt vi behöver. Alltså den vision som är nödvändig för att vi inte ska bli stående på samma punkt, utan komma vidare.

När jag säger komma vidare, menar jag inte bara som rörelse, men komma vidare ifråga om gemenskap — koinoia — med alla de heliga, och framför allt gemenskap med Jesus Kristus, och erövra nya områden. Det är alltså inte likgiltigt vilket budskap som bärs fram. Det måste vara aktuellt, naturligtvis förankrat i den himmelska världen, men så aktuellt att det speglar vår situation och uppenbarar och avslöjar även det vi finner obekvämligt. Hela vår situation måste speglas så att vi kan nå fram till medvetenhet och sann bekännelse om faktiska förhållande.

Lyckoprofeter

Det finns lyckoprofeter i tusental, lyckoprofeter som ställer upp och säger "allt står väl till". De har alltså ett budskap som går ut på att smickra, flirta och fria till människorna.

Men Gud vill ge oss smörjelse från höjden, så att vi kan tala den sanning som frigör Guds folk.

Karismatiska upplevelser kan vara underbara i och för sig, men de räcker definitivt inte till. Vi talar ofta om Guds kärlek och om att vi skall vara kärleksfulla, men när man börjar undersöka den här kärleken, så förstår man att den liksom hänger i luften. Den är intetsägande och meningslös, därför att den har inte den gudomliga kärlekens kännetecken, utan endast innehåller mänsklig sentimentalitet, vilket har väldigt litet med gudomlig kärlek att göra. Kärleken är fullständigt meningslös om den inte samtidigt har en motpol.

Vad är då kärlekens motpol? Bibeln talar om den första kärleken, den prima kärleken. Den prima kärleken är inte sekunda. Den första kär-

När Moses skrev Deuteronomium, skrev han inte bara vad Gud tidigare bjudit honom att tala? Han kompletterade då också lagen med sina egna erfarenheter tillsammans med Guds folk under dess fyrtioåriga ökenvandring. Folket måste lära sig av sina historiska misstag.

Vi ser samma situation upprepas idag. Väckelser kommer, slocknar och försvinner. Den som inte lär av historien är dömd att upprepa den.

DEUTERONOMIUM

leken hävdar och bekänner att Gud är en, och att det inte finns någon Gud utom denne ene. Det är lätt att vi glider in under främmande makters inflytande som får oss att inta nya attityder. Vi ändrar attityd till Fadern och Sonen och den Helige Ande, och så får andra gudar inta den ende sanna Gudens plats. Många gånger sker detta utan att vi märker det. Vi blir inställsamma, sentimentala och vankeledmodiga, och på något sätt blir vi besynnerligt toleranta.

Hatets evangelium

Den första kärleken kännetecknas av ett massivt, brinnande hat. Det låter överraskande. Världen är fylld av hat. Skall vi då också predika hatets evangelium?

Låt oss först konstatera följande. Världen hatar det goda och älskar det

onda. Guds folk skall hata det onda och älska det goda. Skriften säger: *"Du har älskat rättfärdighet och hatat orättfärdighet, därför o Gud, har din Gud smort dig med glädjens olja mer än dina medbröder."*

Därför — det är alltså en andlig lag som fungerar så. Det handlar om en brinnande nitälskan och hat gentemot det onda. Då den första kärleken går förlorad, börjar man flirta med, lyssna på och så småningom förena sig med det Gud hatar.

Det är inte likgiltigt vilket budskap vi får. Vi måste få klart för oss att Guds kärlek inte tar sig uttryck på det sätt människor eller andra makter proklamerar sin kärlek. Paulus beskriver en annan kärlek när han skriver: *"Av kärlek till denna tidsålders väsende har Demas övergivit mig"*.

Här beskrivs också en sorts kärlek.

Det måste för Paulus känts ohyggligt att förlora vänner och upptäcka att det inte fanns bortförklaringar och svepskäl. Djupaste orsaken var att själva kärlekslivet skadats. Det hade med gudsrelationen att göra. *"Av kärlek till denna tidsålders väsende har Demas övergivit mig"*.

Det är mycket viktigt att vi får höra Herren tala, så att vi kan pröva om budskapet är från Gud, ta emot det i beredvilliga hjärtan och smälta det, så att Kristus kan ta gestalt i oss — deuteronomium.

Tänk om Israels barn hade förmått lyssna till Guds röst tidigare, så hade de inte behövt återvända elva dagsresor ifrån Horeb efter fyrtio års vandring i öknen. Därför att de inte förmått lyssna till och lyda Guds ord, hamnade de i en position som för länge sedan borde ha varit övergiven. På fyrtio år hade man bara avverkat en sträcka på elva dagsresor.

Man hade gått från lägerplats till lägerplats, och nog hade Israels barn fått se Guds gärning på ett alldeles speciellt sätt. Undersöker vi deras historia, upptäcker vi dock att varje plats de lämnade var som en stor kyrkogård. De fick lämna tusentals människor på varje lägerplats att begravas i ökensanden. De överfölls av fiender som de genom sina egna ord, genom sin olydnad och sitt tal manade fram och banade väg för.

Tolerans mot ondskan

Ingen kan påstå att Gud inte förmår. Gud förmår och han kan, men han kan aldrig acceptera otro, tvivel, knorriskhet eller någon slags humanitär tolerans mot det onda. Människan vill bli mer human är Gud själv.

"Skall vi gå den vägen, kommer våra barn att drabbas," säger man. Känns tonen igen? "Kvinnorna drabbas, de svagaste ibland oss utsätts för alltför stora svårigheter. Om vi går den här vägen, kommer det att leda till katastrof för hela folket."

Det där låter ju oerhört bestickande. Man kände sig tvingad att vidta olika åtgärder för att skydda de svaga. Man gjorde utläggningar och lade fram motargument.

När Moses skrev Deuteronomium, skrev han det Gud bjudit honom att tala mycket tidigare. Men han gjorde en sak till, han kompletterade dessutom det ursprungliga budskapet med sina egna erfarenheter tillsammans med detta folk. Det hade kommit fram ett och annat som det var nödvändigt att ta lärdom av.

Israels barns tillvägagångssätt var inte alltid så gudomligt och andeinspirerat. Beslutet att sända ut spejare var en kompromiss. Gud hade sagt till sitt folk att gå in i landet och inta det — redan Abraham fick uppenba-

forts. sid. 20

relse om var landet låg och hur det skulle intas av hans avkomma. Men när man fyrtio år tidigare stod färdig att dra in, började kompromisserna och man hade behov av att först bespeja landet.

Tolv spejare sändes att gå före och undersöka landet. Hövdingar och framstående ledare i Israel, de som skulle vara bärande kraft i menigheten sändes åstad. Vi vet vad som skedde när de återvände. Trons väg var nämligen inte ett experiment. Tron gav inte rum för mänskliga laborationer och experiment. Antingen tror man och vinner sitt liv, eller så drar man sig undan och går under.

Katastrof

Spejarna togs ut för att man ville gardera och förbereda sig. Man ville orientera sig i landet, så att man inte gav sig in i det okända. Deuteronomium visade hur Gud kunde säga en sak medan folket handlade på ett annat sätt. Den var en oerhörd historisk skildring om ständiga kompromisser med, protester mot, avvikelser från och tillägg till det av Gud givna Ordet. Vid varje plats Israels folk besökte inträffade det ödesdigra att många gick under därför att de kompletterade Ordet med sina egna tankar, föreställningar och åtgärder. Resultatet kunde inte bli något annat än katastrof.

I Uppenbarelseboken läser vi att den som lägger något till eller drar någonting ifrån Guds Ord, över honom skall förbannelse komma. Det går inte säga både ja och nej till Gud. Inte både ta emot budskapet och visa det ifrån sig.

På den plats där man stått fyrtio år tidigare stod nu Israels folk igen. Det var viktigt att alla fick budskapet förnyat i sitt hjärta, att de fick en vision och lärde av sina historiska misstag. Den som inte lär av historien är dömd att upprepa den.

Jag tycker vi ser detta i hela kristenheten. Man har inte tagit lärdom av historien, och därför upprepas fädernas misstag. Resultatet blir att väckelser kommer, slocknar och försvinner. De förvandlas till kyrkor och samfund och organisationer; får världslig makt och myndighet, förlorar sin gudomliga identitet och sitt gudomliga uppdrag. De förenas med världen och upphör fungera som de redskap de en gång var uttagna att vara.

Vid detta tillfälle stod man för andra gången vid Kades-Barnea, med en ny generation — en hade gått under i öknen och gick inte rädda. Nu hette det "deuteronomium" — den andra lagen. När Israel drog ut i ök-

nen efter det att havet hade öppnat sig, anförde Mirjam kvinnorna i Israel. Man sjöng och dansade till Herrens ära för att han hade sett till folket och berett förlossning. Men öknen var inte ämnad till begravningsplats. Den skulle vara ett genomgångsområde, en korridor som snabbt skulle lämnas. Men Israels barn gick under i öknen, därför att det kom situationer där de i stället för att oförbehållsamt och förutsättningslöst bejaka Guds ord, började protestera emot det. Så reducerades deras möjligheter, och så småningom var det omöjligt.

Man erövrar ingenting i Guds rike genom att försvara sig själv, sin familj och sina närmaste. Man erövrar ingenting genom att ställa sig emellan Gud och det man menar vara svagt.

Nu stod alltså folket där igen vid Kades-Barnea. Deuteronomium — halleluja! Nu var det slut med protesterna. Okengenerationen hade blivit en generation med profil. Den längtade in i det land Gud hade lovat, och nu befann den sig några stenkast från Jordan. Strax skulle Jordan öppnas, och Israels barn kunde dra in i det land som Gud utsett åt dem.

Om vi bara ville ta oss tid att lyssna, vara lydiga, övervinna oss själva och höra vad Herren har att säga oss just nu, så vill Gud ge oss en levande vision. Det finns stora ointagna områden; och vi är kallade att vara med i detta heliga krig; denna kallelse och tjänst för att återerövra förlorade territorier, återlägga dem under trons lydnad och herravälde. Så blir Jesus enväldig konung.

Vi kommer inte ett steg längre på Guds väg genom ekumeniska allianser och föreningar, genom diskussioner och kompromisser. Guds ord skall inte diskuteras, det skall lydas. I det ögonblick vi kommit i samtalsnivå med Guds fiender befinner vi oss i farozonen. Då vi är i samtalsnivå med trons fiender, återstår nämligen bara att formulera kompromissen. Därför är det viktigt att vi har distans till alla som har andra åsikter. Vi vill inte diskutera uppfattningar, vi vill gå Guds väg. Vi vill inte diskutera teologi, vi vill uppleva Kristus. Vi vill inte bygga kyrkor och samfund, vi vill bli tempel för den helige Ande. Vi vill inte bygga missionsorganisationer, men vi vill bli lemmar i Kristi kropp och fungera i överensstämmelse med Andens egna lagar.

Deuteronomium

Deuteronomium — den andra lagen — är ingen ny lag, men en lag kompletterad med historia. Där kan man visa på vad som skedde då man avvek från lagen. Men vi vill bli lydiga och böja oss under Guds mäktiga hand.

Det är inga svårigheter för Gud att fylla oss och ge oss överflödsliv. Problemen inställer sig när han skall tömma oss på åsikter, ideer och meningar som vi har hämtat upp från olika sammanhang. Vi kan inte åberopa någon tradition eller kyrka. Vi kan inte se på kristenheten och organisationerna. Men vi har Guds Ord. Där finns inte plats för självförverkligande eller andra mänskliga planer. Gud hatar det onda även då det döljer sig bakom religiösa masker, och man ger sken av att med detta tjäna Gud. Det vi räknar som det bästa, det kallar Gud ont, och sådant kan man inte tjäna Gud med. Det går inte tjäna Gud i strid mot hans egen uppenbarelse.

Vi har inte fått i uppgift att revidera, korrigera och ändra på Ordet. Vi ska lyda det, följa och förverkliga det. Vi måste hata den kärlek som inte är något annat än försök att underminera troheten mot Kristus. Man talar om kärlek, men den är uppbladdad med många väsensfrämmande element och hör definitivt inte Gud till. Gud är inte sentimental.

När den grånande Mose började inventera menigheten upptäckte han att där fanns ett försvinnande fåtal kvar. Av den stora skaran som lämnade Egypten finns bara några kvar. Vad var det som gjorde att de flesta gick under i öknen. Var Gud kärlekslös? Nej, men dessa människor som gick under saknade hat till det onda, hat mot tvivel, gensägelser och kritik och knorriskhet. Det var den anden som drev fram oppositionen mot Gud, hans vägar och uppenbarelse. Man ville bli ett stort och mäktigt folk, på andra villkor och grunder än Gud bestämt. Och så reducerades menigheten.

Men de kom åter till Kades-Barnea, Gud ske lov. Destinationen och platsen var noggrant angiven. Där började Gud åter tala. Vilken tyngd det blivit i budskapet, som nu bars upp av erfarenheten, det historiska vittnesbördet. Ingen kunde längre komma undan det. Sinnena öppnades sig. I de ungas ögon lystes en längtan att få erövra, inta och uppleva — komma in i landet. De fann sin plats i ledet. Land framför, med enorma möjligheter att inta nya områden!

Tolv stenar

I floden Jordan skildes de från israeliterna. Generationen låg död i öknen, och genom Jordan skildes man från den. Som en konkret, symbolisk åskådliggörande av faktiska förhållanden, historiska händelser som alla tänkte på och var gripna utav, så hämtade man tolv stenar och byggde ett altare mitt i Jordan. Det var beviset på Guds trofasthet. Där var inte elva eller tio stenar, där var tolv. Alla

hade möjlighet att komma genom, vilken stam i Israel de än tillhörde. Alla kunde komma över Jordan, även om historien sade att en generation låg kvar i öknen.

Gud var trofast. Tolv stammar marscherade över Jordan. Nu var det inte Egypten de bröt upp ifrån, utan Israel. Det är bilden på köttet. De behövde frigöras från sig själva. Jordan är självuppgivelsens flod. Nu blev Guds folk döpt in i landet. Döpt på ett helt nytt sätt.

De gick igenom floden, och när de kom över på andra sidan, predikade de uppståndelsens budskap genom att där i stället resa tolv stenar på strandkanten. Tolv stammar gick ut i floden och tolv stammar stod upp. När de stod upp på det nya området, upphörde mannat, och de fick börja äta av landets frukt. Det kom en självuppgivelsens dag då Israels barn inte dog från Egypten och egyptierna, utan de dog från köttet och dess krav. De dog bort från Israels otro, deras protester, revolter. De dog bort ifrån sig själva. Så gick de i dödsflo-

den, självuppgivelsens flod, och kom så in i landet.

Ungdomar, nöj er inte med fädernas upplevelser, nöj er inte med ett och annat nedslag av Guds härlighet! Nöj er inte med en och annan manifestation och karismatisk upplevelse! Se till att du kommer in i lydnad, efterföljelse och lärjungaskap. Nöj dig inte med en och annan välsignelse som talar om att du är Guds barn, utan kom in på trons område! Bli gripen av den helige Ande, så du kan erövra och inta: göra nya upplevelser! Du är kanske döpt i den helige Ande, men det finns mera att få. Herren vill utrusta dig. Han vill utrusta dig med gåvor så att du kan fungera i den här tiden. Inte för att bygga upp Maranata, bygga upp ett nytt samfund, men för att Guds rike ska ha framgång. Framgång genom det folk som oförbehållsamt ställer sig till hans förfogande.

Deuteronomium — den gamla lagen för en ny generation. Ska du komma med, passera självuppgivel-

sens flod, komma in på trons område och börja äta av landets goda, landets frukt och välsignelser? Kom in i Kristus med allt vad du är och har.

Inte bara för att lära känna honom, men tillhöra honom. Inte bara uppleva, men tjäna. Låt Ordet sjunka ned i ditt hjärta, smält det, och Herren ska göra stor ting i ditt liv.

NYTT HALVÅR!

Prenumerera på
Midnattsropet

till årets slut för 32:-

SÄRLA REGN

600 andliga sånger

Orderadress:

Box 12001, 700 12 Örebro,
Tel. 019/23 43 18, 965 51

UTÖKAD UPPLAGA
av sångboken

SÄRLAREGN

—Maranatafolkets sångbok—

Format 92 x 142 mm

OBS! 612 sånger. OBS!

Pris kr 50:- (inkl. moms)

Sänd mig mot postförskott
.....st av nya Särlaregn å 50:-/st.

Namn:

Bostad:

Postnr, adr:

Tel:

ting, d v s döda gärningar.

Att göra bättring från döda gärningar tillhör begynnelsefrälsningen. Dit hör också en hel katalog av löften och utbud: undervisning om dop och handpåläggning, om de dödas uppståndelse och en evig dom.

Om vi ser till detta kan vi fråga oss hur långt vi kommit i dessa allra första grunder. Begrundar vi det måste vi ju erkänna att vi knappast ens kommit så långt som till begynnelsefrälsningen.

Lidande

Vad skall vi då säga om fortsättningsfrälsningen?

Skall vi komma till fortsättningsfrälsningen måste det till en ny dimension. Det måste till ett ting som verkar förädlande. Den nya dimensionen är lidandet. I Hebr. 5:8 läser vi om att Jesus lärde "lydnad genom sitt lidande". Lidandet var pedagog. Resultatet var evig frälsning.

Låt oss se på detta med lidandet ur vår utgångspunkt ifråga om den kristnes förhållande till staten. Överheten är ingen neutral makt. Den har en andlig substans. När bibeln talar om överheten använder den samma uttryck som för änglar, *exousia*. Samma uttryck använder Paulus om fallna änglar. Bakom rättsordningen finns en osynlig andevärld. De synliga makterna är bara exponenter för de osynliga.

Det var på grund av detta förhållande Paulus var så angelägen om att vi aldrig skulle föra sak mot varandra inför de orättfärdiga. Det som bygger upp rättsordningen ligger ju i strid med det som bygger upp församlingen. Domstolarna är inte neutrala. Bakom finns en andemakt bestående av fallna änglar. Vi får alltså se till att vi inte komprometterar oss i tiden, så att vi förlorar våra fullmakter i evigheten. Vi skall ju döma änglar, säger Paulus. Vi måste avstå från den rätt världsordningen kan ge oss, för vi skall själva vara rättsordningen. I stället för den rätt världen kan ge, skall vi lida.

Nu har Gud alltså tillåtit

dessa änglar att skapa ett "skydd". Det skyddet är dock inte till för församlingen, för den skulle Gud själv beskydda. Bergspredikan var den ordning efter vilken församlingen skulle fungera. Skyddet, rättsordningen, har Gud i stället byggt upp för Kains efterföljandes skull. Om inte den rättsordningen hade byggts upp, hade de gått med Kain som det gick med Abel som blev mördad. Kain hade ingen före sig som han behövde vara rädd för. Han hade bara sina efterkommande. Men den ondska han bar i sitt väsen fortplanterade sig multiplicerat i nya generationer.

Överheten

Det var därför Gud måste sätta ett "skydd" mellan Kain och hans efterkommande. Skyddet var överheten. Den fallna änglavärlden fick uppdraget att bygga upp det för att han skulle leva vidare på jorden. Överheten utvecklades sedan till ett provisorium, aldrig sanktionerad av Gud men tillåten, som en förordning på jorden.

Guds egna institutioner var dock familjen och församlingen.

När alltså Kains efterkommande fått det här skyddet utvecklade man makten. Och maktbehovet växte, för det låg i maktens egen natur att utveckla ständigt mera. Makt födde ny makt, makt krävde mer makt. Makten blev en stad. Staden blev ett välde. Den förste som upprättade ett välde på jorden var Nimrod, "en väldig jägare inför Herren". Så småningom blev städerna och väldena en stat. Staten var den perverterade överheten. Av staterna utvecklades sedan världsriken med vild-djurskaraktär.

När Paulus tar upp frågan om överheten i Rom. 13 är det alltså inte för att skrämma de kristna till en falsk lojalitet mot staten utan för att de kristna skall veta var gränserna går.

Jesus förklarade så här: "Giv kejsaren vad kejsaren tillhör och Gud vad Gud tillhör". Det var ett listigt uttalande. Vad finns nämligen kvar åt kejsaren när Gud fått vad han skall ha? Möjligen

det som förorsakade frågan, silvermyntet med kejsarens bild på.

Nu är i stället frågan: Vilken bild bär vi? Är det kejsarens, då tillhör vi staten, eller är det Guds?

Vems bild bär våra barn? Somliga säger att man inte kan äga sina barn. Men man kan äga bilen. Vilken galenskap! Barnen som är av ens egen kropp kan man inte äga men bilen som man köpt för andras pengar får man kalla för sin! Nej, barnen tillhör inte staten — de tillhör Kristus.

Statssubventionerna

Om vi nu skall ge kejsaren vad honom tillhör, hur förhåller det sig då med statssubventionerna? När övergår statssubventionerna från att vara kejsarens egendom till att bli Guds?

Först är alltså pengarna den enskilda människans egendom, sedan blir det skattemedel och kejsaren får dem. Då händer det något märkligt. Kejsaren tycks bli gudfruktig och vill samarbeta med Gud. Men kan då kejsaren återbörda till Gud vad han redan tagit ifrån honom genom skatten? Gud i det här sammanhanget är församlingen. Är dessa medel kejsarens eller Guds? Eller kan det vara så att det är församlingen som blivit kejsarens? I så fall återbörda kejsaren i realiteten bara en del av summan till en sektor som egentligen hör honom till.

Nej, det är mycket svårt att tro att Gud samarbetar med kejsaren, så att Gud måste ta hjälp av honom för att prästerna skall få mat och kyrkan få resurser. Det verkar minst sagt konstigt.

Hur är det då? I verkligheten är det så, att när kyrkan tar emot kejsarens medel, har utvecklingen gått dithän att kyrkan blivit kejsarens egendom. Den är då kejsarens lika mycket som det silvermynt som bär hans bild. Vad han gör är bara att han satsar investerat medel i sitt eget företag för att det i staten också skall finnas ett religiöst serviceorgan. Vilket svek mot evangelium!

Församlingen måste frigöras från alla dessa babyloniska träldomsok. När

Gud fått sitt finns det just intet kvar till kejsaren.

Överheten aldrig totalitär

När vi alltså läser om den överhet vi skall underordna oss, är det bara den som är avgränsad ifråga om fullmakter. Den överheten är aldrig centralistisk eller totalitär och sällan byråkratisk. Överheten handlar mera om myndighet i bestraffande mening. Det man måste förvänta sig av överheten är att den skall vara gudfruktig, veta att skilja på gott och ont och aldrig döma den som den inte känner. Överheten måste ha personliga relationer till den som den är satt att döma över.

Det finns ingenting i bibeln som legaliserar någon makt utöver detta. Också när det gäller skatterna är överhetens fullmakt begränsad. Vad överheten har rätt att kräva är endast finansiering av gemensamma behov. Överheten har inga fullmakter att bedriva regionalpolitik, branschpolitik eller maktpolitik så att den använder skatten i maktpolitiska avsikter.

Inte ens i utjämnings syfte kan överheten kräva in medel. Då handlar det nämligen inte längre om skatter utan om politik. Staten har ingen biblisk rätt att ta ifrån den rike och ge åt den fattige. Däremot är det en självklar plikt att den rike fördelar sin rikedom till de fattiga. Det skall dock inte ske genom statliga organ utan genom att den enskilde själv väcks och utifrån sitt förvalterskapsansvar delar med sig.

Staten har heller ingen rätt att ta pengar från medborgarna för att använda dem till religiös verksamhet. Det är rofferi och konfiskering av egendom. Det enda staten har rätt till är att uppmuntra medborgaren till att göra det goda.

Mot staten ställer nu emellertid Gud församlingen. Vad skall då församlingen göra? Jo, församlingens uppgift är att förkunna evangelium så att alla delar med sig av sitt överflöd. Därigenom bygger församlingen upp ett idealsamhälle som världen kan se på och ta lärdom av.

ANSLAGSTAVLAN

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog, 27, Stockholm
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Onsd 19.30 Väckelsemöte • Lörd 19.30 Bön • Sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter)

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6
Telefon: 08 - 23 52 30

Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30 - 9.00 • Tors 8.30 - 9.00, 20.30 - 21.00 • Fred 20.30 - 21.00 • Lörd 22.30 - 23.00

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30

Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Tisd 8.30 - 9.00, 20.00 - 20.30 • Torsd 8.30 - 9.00 • Lörd 21.00 - 22.00

Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma
Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 48 64 65-8

GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro servering, **Pilgrimshem** hotell
Studio för närradio

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)

Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, Box 3084, 161 03 Bromma
Telefon: 08 - 37 49 00, 37 58 31

MALMÖ

Mötestider: Sönd 11.00 i Ekeby (I övrigt ring för information tel. 042 - 77 682, 76 888)

Besöksadress: Truedstorp S 28, 260 51 Ekeby
Telefon: 042 - 77 682, 76 888

Postgiro: 58 32 01 - 9

OSLO

Post- och besöksadress: Nyhus, 2760 Brandbu, Norge.

Telefon: 00947 - 60 311 99, 60 300 50

BIBELSKOLAN I STOCKHOLM 8 okt - 6 nov

Medv. från hela landet
För ytterligare information
ring 08/23 52 30

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bön • Torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30, Sönd 15.00 Väckelsemöten

Adress: Warfvingeska Villan, Apotekargatan 17
413 19 Göteborg

Telefon: 031 - 41 48 08

Postgiro: 41 43 63 - 2

STÖD missionen i Dom. rep. och Tunisien Pg 44 10 05-6

JÖNKÖPING

Post- och besöksadress: Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping, Villa Lubeck, Hjövågen, 566 03 Habo

Telefon: 036 - 11 19 95 el. 462 18

Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping

Telefon: 036 - 11 19 95, 11 19 96

LINKÖPING

Mötestider: Tisd. 20.30 Bibelstudium • Torsd. 19.30 Väckelsemöte • Lörd. 20.30 Bön

(Annonser: Onsd. i Östgöta Correspondenten)

Post- och besöksadress: Jakobslands Gård

590 60 Ljungsbro

Postgiro: 97 21 85 - 3

Telefon: 013 - 635 00

GÄRDSHYTTAN

(13 km söder om Askersund)

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön- och bibelstudium

Post- och besöksadress: Gårdshyttans Gård, 696 02 Hammar

Postgiro: 43 29 81 - 9

Telefon: 0583 - 707 00, 707 62 (kontoret)

Pilgrimshem, Gårdshyttans Gård, 696 02 Hammar

Telefon: 0583 - 707 00

Askersunds-Grillen: Sundsbrogatan 13-15, Askersund

Telefon: 0583 - 102 54

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA

Mötestider: Onsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön på Humlegården • Sönd 11.00 på Humlegården, 18.00 Väckelsemöte (Annonser: Lörd. i Neri-kes Allehanda)

Postgiro: 37 50 50 - 2

Telefon: 019 - 964 72 el. 019 - 964 97

Lilla Bageriet, Kristinagatan 10, Örebro

Telefon: 019 - 11 44 19

MRM Musikcenter/Pilgrim Press:

Postadress: Box 12001, 700 12 Örebro

Telefon: 019-23 43 18, 23 45 80 eller 96 551

NU FINNS INGA...

forts. fr. sid. 17

skorna omkring mig, och kunde bevaras tills jag slutade. Det var en livsnödvändighet. Annars hade jag gått under i en förvärldslig miljö.

Vad sysslar du nu med?

— I storfamiljen har vi bland annat en livsmedelsbuss som vi åker runt med på landsbygden.

Du har alltså brutit upp från en banktjänstemannasyssla tillsammans med icke troende, och arbetar nu tillsammans med människor som delar din tro. Ni bor i storfamiljsgemenskap i Ljungsbro, och du kör varubuss. Men har du någon nytta av din utbildning?

— Jag har stor nytta av den. Bland annat hjälper jag till med ekonomiska kalkyler här på sommarkonferensen. Det flyter in medel till maten och underhållet här — det krävs en hel del för

att en sån här konferens ska gå ihop. Och så ska ju en del vänner som ska åka utomlands efter konferensen. Vi omsätter alltså en hel del medel, så visst har jag nytta av min utbildning.

Får du själv bra lön för ditt arbete?

— Ja, det tycker jag. Den väntar på mig, förhoppningsvis. Gud blir aldrig någon något skyldig.

BARA ATT SPÄNNA UT...

forts. fr. sid. 17

Sedan jag jobbat i två år, hade jag en körning till Citykyrkan. Jag gick in för att fika. Då jag kom innanför dörren, stod Gunnar Sameland och predikade. Och han sa: "Du har vilat länge nog — nu vill Herren ha dig tillbaka".

Jag studsade snabbt ut igen. Det han sa upplevde jag som ett direkt profetiskt budskap till mig. Sedan sökte jag mig tillbaka till gemenskapen där, framför allt i bönets tjänsten tisdagar och

torsdagar. Men jag hade svårt med den matta förkunseln i församlingen. När man har hört det här budskapet om församlingen i funktion... Har Gud skrivit Johannes och Matteus evangelium, så har han ju skrivit Apostlagärningarna också. Kolosserbrevet, Efesierbrevet och Uppenbarelseboken — det är ju samma författare. Då går det inte bara hoppa över att de hade allting gemensamt; bönerna och brödsbrytelserna. Det går inte bara ta ut ett mannakorn här och där, vi får äta hela lammet med bittra örter och allting. Så fick jag för mig att jag skulle väl i alla fall gå ned till Gamla Bro och lyssna på Arne Imsen igen. Och när jag kom dit, så talade han om min Jesus! Så det var bara att spanna ut pluggarna igen och flytta utanför lägret.

Det som predikades i Maranata 1974, kan jag nu, som stått utanför, se förverkligat på ett utomordentligt sätt.

Det är väldigt roligt se att Ordet som predikas kan förkroppsligas så här. Men det är ett väldigt motstånd mot det. Det är naturligtvis motstånd i köttet hos varje enskilt syskon att offra sig själv. Men det är den vägen vi har att gå. Jesus har ju sagt det att den som inte tar sitt kors på och efterföljer mig, han kan inte vara min lärjunge. Han säger inte *får* inte. Han *kan* inte vara min lärjunge. Och ingen frälsning är en lyckofrälsning som man bara hoppar in i, utan Jesus har sagt att man ska sätta sig ned och kalkylera vad bygget kostar.

Så du är inställd på en kamp till blods för evangelium?

— Ja. Det här livet är bara att följa Jesus och i alla händelser om möjligt frälsa några, som Paulus säger.

Elisabeth Bergqvist, frälst på sitt första maranatomöte i Gärdshyttan:

Livet känns helt nytt!

Ja, Elisabeth, du ska döpas ikväll!

— Det stämmer.

Och för en vecka sedan så kom du på ditt första maranatomöte.

— Det stämmer också.

Vad hände då?

— Jag blev frälst då, på mitt allra första möte. Det var en fantastisk upplevelse. För ungefär tre år sedan blev jag intresserad av bibeln och började läsa den på egen hand. Sedan har jag gått till kyrkan någon gång emellanåt, men det har inte gett mig just något. Jag har hela tiden längtat efter frälsning.

Hur kom det sig att du fick kontakt med storfamiljen på Gärdshyttan?

— De har en varubuss som vi brukar handla av. Det gick ganska lång tid utan att jag visste om att de var med i något som kallas Maranata. Jag tyckte de som körde den var trevliga människor.

Till jul delade de ut tidningar med Maranatas budskap.

Eftersom jag var nyfiken på vad bibeln har att säga, läste jag dessa tidningar — fastän jag hört så mycket negativt om Maranata. Det var intressant, tyckte jag, och bad om att få flera tidningar. Det blev en riktig bibla till slut. Jag kunde inte hitta något i de här tidningarna som jag tyckte var på tok, utan tyckte tvärt om att de hade ett ganska fantastiskt innehåll.

Du började längta allt mer efter att bli frälst då?

— Ja, det gjorde jag. Så jag tänkte att när det blir maranatomöten här så måste jag gå. Och så gick jag första konferenskvällen. Det här med frälsningen upplevde jag kanske inte så speciellt i det ögonblicket jag gick fram och böjde knä. Men efteråt hände något jag tyckte var mycket märkligt. Jag har varit storökare innan och rökt minst ett paket cigaretter om dygnet.

Många gånger har jag försökt sluta. Det har blivit samma dåliga resultat varje gång. Jag har klättrat på väggarna, kastat porsli omkring mig och misslyckats totalt — helt slav under nikotinet. När jag gick ut från det här mötet tänkte jag

över huvud taget inte på att tända en cigarett, fastän jag drack kaffe också. Det har nu gått en vecka sedan dess, och jag har fortfarande inte haft lust att röka.

Det följde alltså med frälsningen?

— Ja, det handlar alltså inte om min karaktär, utan det här är något annat. Jesus har gjort det.

När du säger "Jesus" låter du så bekant med honom på något vis. Du prisar och tackar Gud på dagarna nu?

— Ja, det har också kommit alldeles av sig självt. Det går bara inte låta bli att tacka Jesus och prisa honom hela dagarna. Jag vaknar fem på morgnarna bara för att prisa honom. Livet känns helt nytt!